

Revista Colegiului Național “Ioan Slavici”,
Satu Mare

Xuguri



Serie nouă
Nr. 29
Ianuarie 2011



Din Cuprins

Schimbarea la față a ...școlii	1
Literatură.....	2
Folclor.....	6
Geografie.....	8
Labirintul imaginației.....	11
Simboluri și semne.....	17
Fascinația lecturii	19
Cronică de film	26
Reflecții	27
Noi și Europa	35
Implicare.....	36
Ştiați că...	38
Să și zâmbim	49



Schimbarea la față a ...școlii

„Un neam care n-are o misiune, nu numai că nu merită să trăiască, dar n-are absolut niciun sens”.

(Emil Cioran- Schimbarea la față a României)

E o afirmație cvasicunoscută aceea că schimbarea, devenirea reprezentă atributul esențial al condiției umane. Schimbarea individului, a societății, a mentalităților sau a modului de existență, schimbarea la nivel biologic sau spiritual. Mai mult ca niciodată, lumea în care trăim cunoaște o frenzie a schimbării, mai bine spus, a schimbărilor succesive, astfel încât una și aceeași generație nu se mai regăsește în realitatea ce o îinconjoară, mereu alta.

O schimbare majoră, deopotrivă de importanță pentru elevi, profesori și părinți, este noua Lege a Educației Naționale, recent intrată în vigoare, care aduce noutăți de natură să-i bulverzeze pe beneficiari. Astfel, pentru învățământul preuniversitar, încă din anul școlar viitor numărul maxim de ore pe săptămână în învățământul gimnazial va fi de de 25, iar în cel liceal de 30. Excepții în sensul depășirii acestui număr vor face totuși clasele cu predare în limbile minorităților și învățământul bilingv. Dar conținuturile obligatorii la toate disciplinele vor avea un procent de 75%, 25% fiind la dispoziția profesorului pentru pregătire de performanță sau remedială. De asemenea, va crește procentul disciplinelor optionale din planul-cadru.

Cele mai mari schimbări vizează însă învățământul liceal, de trei ani pentru filiera teoretică și de 4 ani pentru cea tehnologică și vocațională, precum și sistemul de evaluare. Astfel, vor fi evaluări naționale la sfârșitul clasei pregătitoare, la sfârșitul claselor a II-a, a IV-a, a VI-a, a IX-a, a XII/XIII-a (bacalaureat).

Mai multe probe scrise vor fi transdisciplinare (matematică și științe la sfârșitul clasei a IX-a, probele de bacalaureat corespunzătoare profilului), așa încât toate disciplinele vor avea importanță egală pe parcursul procesului de instruire.

Așadar, e nevoie de o pregătire temeinică și susținută, dragi elevi, și de mult studiu individual. Se păstrează examenele de competențe la bacalaureat, competențele lingvistice însă vor fi date la două limbi străine, nu doar la una. Examen de competențe digitale vor susține și absolvenții clasei a IX-a, ca și un test scris la o limbă străină. Conform legii, portofoliul educațional va fi elementul central al evaluării. El va reprezenta cartea de identitate educațională a elevului, utilizarea lui începând cu clasa pregătitoare. Portofoliul va sta la baza admiterii în învățământul liceal, reprezentând 70% din media de admitere și criteriu de departajare. Dar toate aceste schimbări vor fi puse în practică eşalonat, astfel că noua formulă de bacalaureat se va desfășura abia în 2016.

Între timp, o schimbare la față reală (în sens propriu) a școlii, a școlii noastre, este gata să se producă. Este vorba de Proiectul de finanțare din Fonduri Structurale, obținut de Primăria Satu Mare, prin care se va reabilita și moderniza Colegiul Național Ioan Slavici. Suma de peste 13 milioane de lei vizează atât reparația și modernizarea celor trei corpuri de clădire, cât și dotări de calitate, necesare unui învățământ performant. Lucrările vor demara în acest an și școala se va transforma pentru o perioadă în şantier. Nu va fi ușor nici pentru profesori, nici pentru elevi, fiindcă probabil vom fi nevoiți să planificăm cursurile în două schimburi; dar cred că sunt în asentimentul tuturor când salut gestul autorităților locale de a contribui și în acest fel la îmbunătățirea învățământului sătmărean.

Prof. Florica Suciu,
director adjunct

Omul Rebreamu în viziunea criticilor literari ai epocii

Dintotdeauna între creatorii de opere literare și criticii literari a existat o colaborare benefică. Mihai Ralea aprecia că „aceștia sunt frații lor. Ei colaborează fără vanitate la perfecția operei, de a cărei celebritate numele lor nu e legat. Ei pun pietre la edificiul a cărei glorie finală se prinde de alte nume”.¹ Dacă urmăram traectoria vieții lui Liviu Rebreanu, vom constata că, deseori, aceasta s-a intersectat cu cele ale vieții unora dintre marii noștri critici literari de la începutul secolului al XX-lea și din perioada interbelică. Vom consemna doar câteva din momentele pe care le considerăm mai semnificative: la 19 octombrie 1909, la puțin timp după ce venise la București, fiind recomandat de G. Coșbuc lui Mihail Dragomirescu, L. Rebreanu participă la o ședință a revistei Convorbiri critice; la 25 octombrie 1909 îi apare în revistă nuvela Volbura dragostei, iar la 25 decembrie 1909 îi apare în aceeași revistă nuvela Dintele dedicată lui Mihail Dragomirescu; în ianuarie 1910 este numit secretar de redacție la revista Falanga literară și artistică, înființată tot de Mihail Dragomirescu; începând cu luna aprilie 1919 este prezent la cenaclul Sburătorul, condus de Eugen Lovinescu, iar în paginile revistei cu același titlu (unde va fi și redactor) publică nuvele, cronică dramatică, articole despre teatrul românesc și universal. În același an, la scurt timp după ce se întorsese din război, colindând noaptea străzile Bucureștilor, Tudor Vianu zărea mereu, printre copaci din fundul unei curți din strada N. Bălcescu, fereastra luminată a camerei lui L. Rebreanu, care transcria a cincea sau a șasea oară romanul Ion. De câte ori se hotără să intre, întreruperea provocată de vizită îi făcea plăcere scriitorului care se oprea din lucru și comentă, la o ceașcă de cafea, evenimentele zilei. De-a lungul anilor întâlnirile au continuat în cafeneaua literară a vremii sau în salonul lui E. Lovinescu.

Vladimir Streinu l-a cunoscut pe Rebreanu, „bunul confrate”, la puțin timp după apariția romanului Ion, în 1921, cu prilejul participării la cenaclul Sburătorul al lui E. Lovinescu, din strada Câmpineanu, loc unde în 1923 l-a cunoscut L. Rebreanu și pe Șerban Cioculescu.

Fiecăruia dintre cei cinci critici literari ai epocii i-a rămas întipărită în memorie înfățișarea aparte a romancierului.

Astfel, pentru Mihail Dragomirescu, Rebreanu părea „un Tânăr înalt, svelt, cu ochii limpezi și azurii – spălă-

ciți”², iar pentru Eugen Lovinescu era „un Tânăr nalt, subțire ca un plop, de un blond fad, în culoarea vântului, după cum spunea un glumeț, cu gene albe, famelic și sfios ca un seminarist, fără personalitate și iradiere.”³

Tudor Vianu, cunoscându-l cu aproape zece ani mai târziu decât primii doi, reconstituie prietenia născută din „admirația celui mai Tânăr pentru cel mai vârstnic”⁴ în pagini de neuitat, surprinzându-l pe Rebreanu în mai multe împrejurări „cu statura lui înaltă, cu mâini mari, cu grumazul puternic, albit încă de pe atunci, azvârlind cu smucituri ale capului șuvița rebelă alunecată pe frunte. Privea stâruitar cu ochii lui albaștri, cam vitroși și pe față depigmentată și palidă se ctea mai totdeauna osteneala.”⁵

Vladimir Streinu și-l amintește la întâlnirile dumincicale ale cenaclului Sburătorul „atât de înalbit și statuar ca și la cincizeci și nouă de ani neîmpliniți, când s-a prăpădit, în 1944, la Valea Mare, lângă Pitești”.⁶ Apoi într-un eseu scris la 25 de ani de la moartea lui Rebreanu, criticul reține „imaginea somatică a unui Rebreanu atlet, căruia i se bănuia pe sub îmbrăcămintea nouă bicepsii pietroși și genunchii de statuie. În adevăr, el avea o statură de gladiator roman și ochi albicioși, germanici, de parcă ar fi fost o fericită încrucișare de spăț romană și spăț longobardă.”⁷

Cea mai complexă și captivantă mărturisire pare a fi cea a lui Șerban Cioculescu, pentru care L. Rebreanu era „o apariție neobișnuită de plăcută. Omul era puternic și frumos, cu acea frumusețe care izbește și place tuturor, indifferent de vîrstă și de sex. Era înalt, voinic, solid împlânat; când ședea în picioare, părea înfipt în sol ca un copac. Rareori vigoarea fizică, fără a avea de a face cu atletismul profesionist, s-a unit cu aspect mai simpatic și mai interesant, datorită contrastului dintre tinerețea bărbatului și părul albit înainte de vreme, dintre forța trunchiului și a mădularelor și candoarea limpezilor ochi albaștri, dintre autoritatea numelui și naturalețea gesturilor și cu-vintelor.”⁸

Dar, oricât de imposant era aspectul fizic al scriitorului, mai impresionant este portretul său moral.

Eugen Lovinescu sublinia discreția și modestia lui Re-

¹ Ralea, Mihai, Portrete. Cărți. Idei, București, E.P.L.U., 1966, p.235.

² Dragomirescu, Mihail, Scrisori critice și estetice, București, E.P.L., 1969, p.150.

³ Lovinescu, Eugen, Scrisori, Vol.II, București, Ed. Minerva, 1970, p.233.

⁴ Vianu, Tudor, Opere, vol.I, București, Editura Minerva, 1971, p.234.

⁵ Ibidem, p.236.

⁶ Streinu, Vladimir, Pagini de critică literară, vol. IV, București, Ed. Minerva, 1976, p.120.

⁷ Ibidem, p.122.

⁸ Cioculescu, Șerban, Varietați critice, București, E.P.L., 1966, nr.312-313.

breanu, trăsături care-l apropie de Sadoveanu, dar aceste calități n-au putut masca vădita neliniște a scriitorului la apariția romanului Ion, moment pe care criticul de la Sburătorul îl consemnează într-un dialog telefonic:

„După o zi, o zbârnătură la telefon și o voce strangulată:

- Ei?

- Nimic. Sunt la pagina 50.

A doua zi o voce și mai strangulată:

- Ei?

- Tot nimic. Sunt la pagina o sută și merge greu.

A treia zi îl chemai eu la telefon:

- Bravo, Rebrene, sunt la pagina o sută cincizeci și începe să mă intereseze.

Și, în adevăr, restul l-am mistuit într-o zi, cu bucuria de a ma afla în fața celei mai mari creațuni epice românești.”¹

Tudor Vianu, în admirabilul portret de maturitate pe care i-l face lui Reboreanu, avea să-i scoată în evidență energia și tenacitatea, puterea de muncă, pasiunea pentru scriitorie ce-i vor servi lui însuși ca model: „Deși firea lui nu era deloc nesociabilă, se socotea oarecum dispensat de a oferi oamenilor mai mult decât le dăruise în noptile lui de patimă scriitoricească la masa de lucru, alături de bucătăria unde clocoțea a douăzecea ceașcă de cafea a noptii, lângă robinetul sub care își punea din când în când fruntea înfierbântată. Acolo se desfășura oficiul lui esențial, încât oamenilor întâlniți în timpul zilei el nu li se mai simțea îndatorat decât cu vorba lui rară, distrată, șovăitoare.”² Vladimir Streinu îl consideră „un confrate” al tuturor scriitorilor, deși la cele două cenacluri (atât de diferite ca orientare estetică), cel al lui M. Dragomirescu, respectiv, cel al lui E. Lovinescu, Reboreanu venea mai mult să cultive tăcerea, altfel decât marii taciturni Sadoveanu și Blaga, spunând doar „frumos” după lectura poezii lor. Când i se părea că un scriitor este atacat (la Dragomirescu de moderni și la Lovinescu de clasiciști), intervenea apărându-l cu aceeași aparent caldă înțelegere „Nu, are și el talentul lui.”³

De asemenea, în relațiile cu tinerii sau cu mai vîrstnicii scriitori, Reboreanu își manifestă bunătatea, fie ajutându-i prietenește în împrejurări dificile (H.P. Bengescu și Camil Petrescu), fie felicitându-i direct pentru calitatea lucrărilor lor.

Bunătatea lui Reboreanu îl impresionează și pe Șerban Cioculescu care consideră că aceasta izvora din marea iubire de oameni a romancierului. Nu trebuie uitate, însă, nici voința, forța de muncă și talentul scriitorului. „Ceașurile albe ale noptii, învăluite în fum de țigară și biruite

prin stimulentul cafelii, nenumăratele ceasuri albe, când scriitori pe atunci tineri și noctambuli îl găseau după miezul nopții la masa de lucru, înfruntând cu bărbătie spaima paginii albe, numai acele mii de nopți au fost martore dificultăților de tot felul cu care a luptat omul de voință neînfrânată, pentru obținerea rezultatelor sale uimitoare.”⁴

Florica Puia Reboreanu, fiica scriitorului, reproduce în cartea sa portretul pe care-l face părintelui său badea Toader Avram, portret în care se regăsesc toate calitățile ce le-au surprins la Reboreanu cei cinci critici literari contemporani cu scriitorul:

„Cu mine a stat mult, tare mult de vorbă. Îmi spune că sat ca aiestă nu-i găsii de-i umbla țări împărțite. Era bărbat înalt, cu părul alb ca oaia; voroveam de una, de alta, ne-ntreba de năcazuri. Îi plăcă să cânte cântări de-aieștea de-a noastre, ca pi la noi. Era scurt la vorbă, mai mult îi plăcă să asculte cum îi povestesc eu ori altul. Cân’ i se pără cam zâs una mai pe placu’ lui zâcé: Fă bine și mai zî o dată vorba asta! Cunoște sătate râpile și dealurile aiește, pe nume, pesămne de cân’ era băiet, că el aici să-o trezit în lume, cu noi și cu valurile noastre [...] Mai cu seamă îi era drag vara pi lângă apă, colo în Arini, cum zâcem noi, la locul morii celei vechi a Părtinoiului, unde duminica se ține giocul.” Într-o duminică dimineață, vara, gândeș-că i-amu-l văd înaintea mé, l-am pândit cum să-o uită un dărab de vreme, cu mâsurile la spate, la roata morii și la răchita că groasă și borțoasă care-i tot acolo să-amu [...] Să uita, să uita, bag sama îl prindă așa căte on dor. Apoi să mai spațără cu Dumitru dascălu, cu Costi a Părtinoiului, cu Dariu Pop și cu Vichente notărașu, ortaci de-a lui, că să avea bine, vez Doamne, de când o fi fost băițăi ca mielușăii. Era jib, mai jib ca tăt’; fain bărbat și drept ca on steag. Nucerăne, mult mai căta el la poporăni noștri! Cân’ eram holtei, i-am cetit niște cărți făcute de el; era cel mai învățat domn. Apăi tare mîndru ne-o mai priceput el aleanurile și sufletu’. Auzăm noi di pe atunci că-o agiuș la mare cinste cu istoriile lui cu Boroiu, cu Ion, cu tăt’ [...] Si că o hotărât comuna să-i dăie onorul cel mare și să-l grătuzeze că-on loc în mijlocul satului, ca să-si facă o curte aici între noi. Eu eram pe-atunci casari comunali și-am iscalit și știu bine.”⁵

Sever Ursu îl așeza pe Toader Avram în rândul acestor „filosofi ai noștri în haine de în și cânepe” de la care Reboreanu a învățat „cum să rostească vorbele și cum să vină cu Ion cât Carpații de mare și să-l dăruiască lumii pentru ca noi să-l citim dacă ne place, zicându-i <noi>.”⁶

prof.dr. Angela Negreanu

¹ Lovinescu, Eugen, Scrisori, vol.II, București, Ed. Minerva, 1970, p.238

² Vianu, Tudor, Opere, vol.I, București, Ed. Minerva, 1971, p.238.

³ Streinu, Vladimir, Pagini de critică literară, vol.IV, București, Ed. Minerva, 1976, p.121.

⁴ Cioculescu, Șerban, Varietăți critice, București, E.P.L., 1966, p.319.

⁵ Puia Reboreanu, Florica, Pământul bătătorit de părintele meu, București, Ed. Sport-Turism, 1980, p.230.

⁶ Alte 13 rotonde, Muzeul Literaturii Române, București, 1981, p.186.

Arta oratoriei religioase: Mitropolitul Antim Ivireanul (1660 ~ 1716)

Cel mai învățat și talentat mitropolit care a stat vreodată pe scaunul Mitropoliei Țării Românești este Antim Ivireanul. Fiind bărbat de cînste, evlavios și împodobit cu virtuțile ce se potrivesc cu vrednicia arhierească, Antim Ivireanul a rămas o icoană înconjurată cu evlavie și cu recunoștință pentru tot ce a înfăptuit în țara și Biserica Ortodoxă Română.

Din izvoare sigure se știe că era de origine georgiană (din Iviria, denumire veche a Georgiei sau Gruziei de azi, din sudul Rusiei). Părinții săi se numeau Ioan și Maria, iar el a primit la botez numele de Andrei. Era înzestrat cu „talente rare” și „a ridicat la perfecțiune arta tipografică”. În robie, la turci, a învățat, pe lângă limba sa maternă, greaca veche și cea nouă, turca, slava veche și mai ales româna, pe care o numea „limba dulce românească”.

Datorită unei recomandări a Patriarhului Dositei către domnitorul-martir Constantin Brâncoveanu, care plănuia înviorarea culturii românești, planuri care coincideau și cu intenția Patriarhului de difuzare a culturii grecești în toată lumea ortodoxă, Antim ajunge pe meleagurile românești, având rolul de „supraveghetor al credinței, de organizator al silințelor pentru cultură, de sfetnic ascultat în cele religioase”.

Ajuns la București prin 1690, Antim și-a început activitatea la tipografia mitropoliei, sub conducerea episcopului moldovean Mitrofan al Hușilor, refugiat la curtea lui Brâncoveanu. În anul 1691, acesta este numit episcop al Buzăului, astfel că lui Antim îi revine sarcina conducerii tipografiei, care ajunge „Tipografie domnească”. De acum, modestul și străinul ieromonah Antim avea să se identifice cu aspirațiile și năzuințele țării sale adoptive, depunând toate eforturile, priceperea și talentele sale multiple în slujba ridicării Țării Românești pe scara culturii. În acest fel, în artă, epoca aceasta a

creat un stil propriu, și anume stilul brâncovenesc.

Începând cu 1691, Antim, prinț-o muncă dificilă și îndelungată, va reuși să strălucească în privința activității tipografice, tipărind sau supraveghind tipărire a 64 de cărți: 30 în grecește, 24 în românește, una în slavonă, 5 slavoromâne, 2 greco-arabe, una greco-română. Antim are 4 lucrări ale lui, la 10 le-a scris predosloviile, pentru 5 a întocmit versurile, la 6 a scris cuvântul de iertăciune de la sfârșit, iar 6 cărți sunt traduse de el în limba greacă. 6 volume au fost tipărite cu cheltuiala sa, cinci cu blagoslovenia sa, iar 10 au fost date de pomană cititorilor.

După cuprins, tipăriturile lui Antim se grupează în cărți pentru combaterea calvinismului, catolicismului și întărirea Ortodoxiei, cărți de slujbă bisericească, cărți de îndrumare religioasă și filosofică și cărți populare. Prin aceste cărți se deschid larg căile traducerilor, înnoirii culturii și şlefuirii limbii românești, el fiind cel care a pus temeliile vechii noastre limbi bisericești.

Între anii 1694-1701, pentru meritele sale dovedite ca tipograf și ieromonah, Antim a fost mutat la Snagov, ca egumen, unde a pus bazele unei mari tipografii, cu posibilități de imprimare în mai multe limbi. Cea mai mare parte a utilajului era construit de el. Aici va iniția și o școală de imprimerie „care a împămânenit pentru totdeauna acest meșteșug la noi”.. Din 1701 Antim se strămută la București, unde își va continua activitatea de tipograf, deși va continua să fie și egumen al Snagovului, atestat până la 21 mai 1704.

În ziua de 17 martie 1705, Antim a fost hirotonit episcop al Râmnicului, luând cu el și utilajul tipografic de la Snagov. În această perioadă a înființat 3 școli, numite „școli de pomană”, în care învățământul era gratuit, fiind astfel cel care a pus bazele învățământului școlar gratuit



în Țara Românească.

La 21 februarie 1708, după confirmarea alegerii sale în cea mai înaltă demnitate bisericăescă, a fost strămutat de la Râmnic la București, iar a doua zi, în Duminica Ortodoxiei, a fost instalat în scaunul de Mitropolit al Ungrovlahiei.

Cea mai înaltă expresie a cuvântului rostit, până la acea dată, o constituie opera sa de căpătăi Predicile sau Didahiile, pe care Antim le-a ținut la unele duminici și sărbători, în timpul păstoririi sale. Predicile mitropolitului (în numar de 28, la care se mai adaugă 7, ocazionale) sunt construite după un plan riguros. Ele se deschid cu o introducere în subiect, care se continuă cu un exordiu (enunțarea sumară a conținutului), urmat de o tratare (plină de tâlcuri alegorice) și finalizat printr-o încheiere. Procedeele artei oratorice a lui Antim sunt cele ale retoricii clasice: solemnitatea, persuasiunea, abstractizarea, exaltarea, capacitatea de a coborî în concretul exemplului etc. În ura pe turci și a susținut participarea la lupta antiotomană, alături de Cantemir. Ura nedreptatea și lăcomia. Pe toate le va înfiera în cuvinte memorabile: « nu să cuvine celor mici mai puțină cinste și dragoste decât aceea ce să cuvine celor mari și bogați, nici este drepatate celor mari să li să închine lumea, și pe cei mici să-i batjocorească; ...

cei mari cu sila și puterea răsplătesc sudalmele, iar cei mici au îngeri sprijinitori în ceriu, de pedepsesc pe cei ce obidesc ». Dintre procedeele stilistice utilizează metaforă (luna e „stăpână a mării”, imagine regăsită la Eminescu), comparația, antiteza, interogația retorică. Aceasta îl așează printre cei mai mari oratori bisericești ai tuturor timpurilor, cu nimic inferior clasicilor din Apus, și mai cu seamă îl transformă pe Antim în întemeietorul oratoriei religioase la noi, la români.

A dat doavadă de patriotism, încercând să scurteze jugul turcesc, prin colaborarea cu Petru cel Mare în lupta de la Stănești, din 1711, și prin apropierea de austrieci, în 1716. Acest lucru i-au adus arestarea, caterisirea și condamnarea la deportare pe viață la mănăstirea Sfânta Ecaterina de pe Muntele Sinai, toate din pricina fanariotului Nicolae Mavrocordat, pe atunci domn al Țării Românești. În plus, sultanul dăduse porunca de osândire la moarte, astfel că, pe 22 decembrie 1716, soldații care îl transportau spre muntele Sinai l-au omorât, trupul fiindu-i aruncat într-un affluent al râului Marița, anume Tunigia, care trece prin Adrianopol.

Sfantul Ierarh Martir Antim Ivireanul este sărbatorit la data de 27 septembrie.

fragment din studiul de caz “Dimensiunea religioasă a existenței”

Bibliografie:

Nicolae Cartojan: Istoria literaturii române vechi

Alexandru Tănase: O istorie umanistă a culturii române

Lorena Gordea, XI F

DANȚU' LA ȘURĂ

**fragment din proiectul „Mândru-i codru-n sărbători”,
Concursul „Cultură și civilizație în România”, etapa județeană, 2009-2010**

Locul III

Folclorul codrenesc se impune a fi cercetat atât pentru valoarea lui intrinsecă, artistică și funcțională, care îi conferă o individualitate proprie în raport cu folclorul altor zone, cât și pentru interesul ce-l prezintă pentru cunoașterea istoriei acestor meleaguri.¹

Una dintre aceste manifestări tradiționale, expresie a spiritului codrenesc, este „Danțul la șură” (hora duminicală). Dincolo de expresia artistică, el a avut un rol funcțional, acela de a crea puternice legături în cadrul comunității. Se făcea „Danț” în fiecare duminică, în sărbătorile de peste an și cu ocazia altor evenimente importante. Jocurile codrenești se desfășurau numai până la înserat, iar în zilele de post existau restricții impuse de biserică. Evenimentul cuprindea toată suflarea satului, indiferent de vîrstă și nu reprezenta doar o simplă ocazie de dans, ci mult mai mult, el fiind principalul loc de întâlnire a tinereții satului pe teren neutru și avea un rol principal în prefigurarea viitoarelor căsătorii.

Uneori tinerii mergeau „la danț pe sate” („pădigănie”) în Homorodu de Sus, Solduba, Meghișa, Hodisa, Stâna, dar acesta era un eveniment mai rar, se petrecea o dată sau de două ori pe an.²

Ca și în alte zone folclorice, jocul duminical constituia una din formele de manifestare ale cetei fecioarești, care își avea rânduielile proprii de alcătuire și funcționare și care erau încredințate pe cale democratică „chizeșilor”. Aceștia, în număr de doi, erau aleși dintre cei mai maturi și mai întreprinzători feciori și aveau rostul să adune contribuția, stabilită în comun, de la toți membrii cetei, să angajeze „ceatarâșii” care să cânte la joc și să asigure spațiul necesar desfășurării acestuia -în șura unui gospodar (iarna în casă)-, să aplaneze conflictele ce apăreau între membrii cetei.³

Odată ajunși la locul de desfășurare a danțului,

ceatarâșii se așezau pe podiumul anume făcut pentru ei, alteleori sedea în podul poieții sau de cele mai multe ori într-o căruță, pe loitrele sau „ilișul” acesta. După ce-și struneau „ceterile”, „contrele” și „gorduna” și își frecau arcurile cu „ghioanta”, „arăduiau” mult așteptata melodie de joc.

Sub aspect muzical, „danț” înseamnă însăși melodia de joc (melodia în sine), care este cântată la „ceatără” (vioară), pregătind și susținând coregrafia („danțul”), adică jocul propriu zis.

Sub aspect coregrafic „danț” înseamnă jocul sau hora însăși, cu toate „figurațiile” sale legate de coregrafie ca atare. În timpul danțului, tinerii și bătrâni joacă separat, întâlnindu-se doar bărbații la momentul de virtuozitate din cadrul ponturilor (jucând în cerc, ca într-un „dialog”), fiecare probându-și bărbăția.

Bătrâni joacă mai bătrânește, mai „câtingan”; tinerii joacă mai ales ponturile fecioarești. Când intră în danț, feciorii de obicei „trag cu ochiul” fetei pe care o invită să joace. Nu se acceptă un refuz din partea acesteia. Femeile bătrâne sau cei care nu mai pot juca stau pe margine (în picioare), prințându-se de braț (de subțiori) sau pe „lavițe”. Sub aparenta lor pasivită, femeile urmăresc îndeaproape și analizează mișcările danțășilor, povestind între ele: „Ia, tu Marie.. Floare a lui Mitru Petri joacă cu Iuanu’ lui Gavrilă lui Nărăvei...”, „Nua, că amu ua lua.., nu vezi cum ii traje cu ouătiu!...” [...]

Jocurile codrenești se caracterizează în primul rând prin faptul că fata are și rolul de sprijinitor al feciorului, care execută bătăi pe ambele picioare (ponturi) și chiar salturi peste cap. Sprijinirea fermă a feciorului de brațul partenerei îi dă acestuia un plus de lejeritate în execuția rotărilor de picioare din încheietură, ale săriturilor forfecate deosebit de

¹ Florica Pintea, Homorodu de mijloc – În leagăn de codru, Editura Solstițiu, Satu Mare, 2007, p.7

² Idem, p. 19

³ Dumitru Pop, Folclor din zona Codrului, Tipografia Maramureș, Baia Mare, 1978, p. 31

înalte, ajungând la „datul peste cap”.⁴ Un alt element coregrafic spectaculos este „lumânarea” (pozitionarea corpului băiatului la 180 °, cu cizmele spre grindă și capul în jos, de unde vine și denumirea figurii). Evenimentele coregrafice ale „datului peste cap” și al „lumânării” reprezintă punctul culminant al „danțului”. Sunt de menționat, de asemenea, balansările picioarelor și bătăile cu palma dreaptă a segmentelor: coapsa piciorului și gamba, respectiv tureacul cizmei, după care piciorul bate cu toată puterea solu.

Efectul este deosebit, accentul căzând pe contramphi. Se mai execută și „pinteni” (lovirea ritmată a călcăielor) la sol, apoi în aer „simpli și dubli”. La danțurile codrenești, o singură figură de joc este mult mai lungă și mai complicată (mai spectaculoasă, de-păsind simetria) decât la multe dansuri populare tradiționale ale altor zone folclorice, precum susține și coregraful Leontina Dorca.

În zona Codrului, în toate ocaziile, desfășurarea danțului se face în mod ciclic. Se începe de obicei cu „Danțu’ Mare” (A ogrăzilor)⁵, se continuă cu „Românește”, „Codrenește”, „Românește pe ponturi”, „Scuturatu” și „Bătrânescu”. În cadrul „danțului” uneori apare cercul și semicercul, momente în care deplasările se fac numai atunci când se trece la un alt danț.

În timpul dansului, codrenii rostesc strigături în ritmul muzicii.[...] Strigăturile sunt de o mare diversitate și ilustrează de preferință o stare psihologică specifică momentului: bucuria dansului, dinamismul tinereții colorat de accente umoristice, uneori chiar satirice, alteori lirice.⁶

Luiturile sunt niște strigături care practic leagă diferențele secvențe ale dansului, marcând schimbarea ritmului și a figurilor coregrafice. Rostite de către fețiori sau bărbați mai tineri, sunt pline de adevar și de multe ori prezintă caracter satiric:

“Bate cizma pă tureac
Că la fete-așe le plac
Bate cizma pă căpută
Nu cota că talpa-i ruptă”

⁴ Ioan Suciu, Cuța – poveste de sub codru, Editura Citadela, Satu Mare, 2008, p. 65

⁵ Dumitru Iederan, Taraful codrenesc, Editura Risoprint, Cluj Napoca, 2008, p. 3

⁶ Florica Pintea, Homorodu de mijloc – În leagăn de codru, Editura Solstițiu, Satu Mare, 2007, p.19

⁷ Florica Pintea, Homorodu de mijloc – În leagăn de codru, Editura Solstițiu, Satu Mare, 2007, p.20

„Iuiește și tu măi
Nu sta cu gura-n păstăi
Iuiește și tu fată
Nu sta cu gura căscată”

Strigăturile la danț cuprind referiri directe la moment: la frumusețea dansului codrenesc sau la modul în care joacă fetele și feciorii, cu aluzii ironice la adresa celor care nu știu juca, arătându-se și motivul: „Să jucăm pă cum ni-i modru,

Că suntem di pă su codru!”
„Asta fată joacă bine
Și mă-nvață și pă mine!
Unde joc cu mândruță
Înflorește pajıştea”
„Fet’ile până ce-s fet’e
Beu palincă până-s bete
Ş-apoi zâc că-s deochet’e!
Deot’etu-le-o amaru,
Că le-o fost pre plin paharul!”⁷

Prin toate funcțiile și atributele lui, jocul duminal se încadrează perfect în structura satului codrenesc tradițional. Evoluția acestuia și implicit a mentalității sale a fost puternic marcată de agresiunea factorilor modernității. Astfel migrarea tinerilor spre zonele industrializate a afectat puternic integritatea cetei feciorești și a avut drept rezultat dispariția, începutul cu încetul, a jocului duminal dintr-o bună parte a satelor codrenești. El nu se mai organizează la sură, ci la căminul cultural, iar melodiile tradiționale sunt contaminate de ritmurile moderne. Ceatărășii dispar treptat sau își adaptează repertoriul noilor cerințe. În consecință, neputând să se mai respecte vechile rigori care-i asigurau existența, obiceiul danțului la sură a început să se stingă de prin anul 1970.

*Autori: Sabrina Matei,
Loredana Mihai,
Sergiu Bărbuș, XII C*

*Coordinatori: prof. Florica Suciu,
prof. Vendelin Glazer*

Obiective turistice în Municipiul Satu Mare

Municipiul Satu Mare se află la intersecția paralelei $47^{\circ}47'30''$ latitudine nordică cu meridianul $22^{\circ}52'30''$ longitudine estică.



Orașul Satu Mare beneficiază de o climă temperată continentală moderată. Umiditatea atmosferică este destul de ridicată. Regimul vânturilor se caracterizează prin predominanța curenților din sectorul nord-vestic, care aduc precipitații primăvara și vara.

Flora aferentă zonei și orașului Satu Mare este cea caracteristică zonei de luncă și silvosteppei cu arbori de esență moale: răchită, plopi indigeni, precum și pâlcuri de arțari, aluni jugastru etc. Vegetația pășunilor este reprezentată de Agrostis Stolonifera, Poa Trivialis, Alopercurus Pratensis etc.

Fauna este reprezentată de specii de rozătoare (popândăul și hârciogul), reptile, dintre care amintim Vipera Berus din pădurea



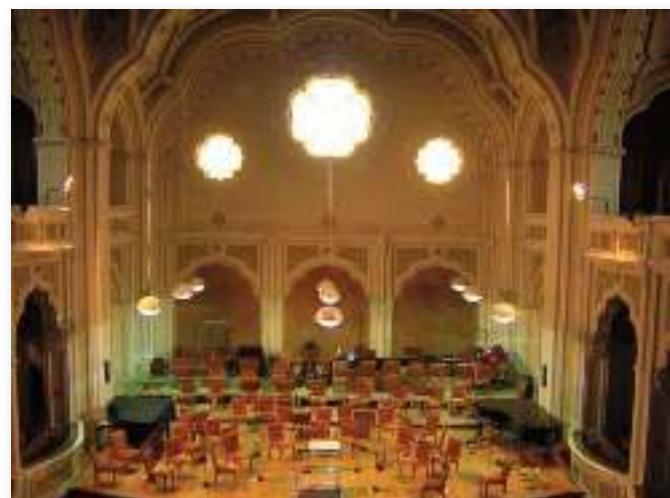
Noroieni, iar ca avifaună, specii de rațe, gâște, egrete, în timpul pasajelor sistematice și al peregrinărilor ocazionale.

În parcurile orașului se află cîteva rarități floristice care merită a fi remarcate: arbori Pterocarya, din China, Sopbora Japonica Pendula, Paulownia Tomentosa etc.

În ceea ce privește viața culturală, orașul Satu Mare dispune de:

Teatrul de Nord, clădire care a fost construită în anul 1889, în stil neoclasic. Teatrul de Nord are două secții: secția română și secția maghiară numită „Harag Gyorgy”. Pe lângă sala de spectacole teatrul mai dispune de o Sală Studio cu 100 de locuri.

Clădirea care adăpostește sala Filarmonicii „Dinu Lipatti” este o aripă a Hotelului Dacia, și a



fost construită în 1902, în stilul sucession. Capacitatea sălii este de 400 de locuri și are o acustică excelentă, care o situează între primele cinci săli de concerte din țară.

Biblioteca Județeană, Casa de Cultură, Muzeul Județean sunt alte instituții de cultură ale municipiului Satu Mare.

În orașul Satu Mare există mai multe obiective turistice care pot fi vizitate, printre care amintim:



Turnul Pompierilor care are o înălțime totală de 47 m și o înălțime cursivă de 34 m. Turnul a fost construit în anul 1904 din inițiativa episcopului Gyula Meszlenyi, fiind proiectat de Ferencz Dittler și construit de Lajos Vajnai. Datorită înălțimii, turnul oferă o privire de ansamblu asupra orașului fiind astfel folosit în acest sens pentru prevenirea incendiilor și protecția împotriva lor.

Catedrala romano-catolică , cu hramul "Înălțarea Domnului", este biserică catedrală a Episcopiei Romano-Catolice de Satu Mare. Monumentul a fost edificat la începutul secolului al XIX-lea în stil clasicist.



Statuia Lupa Capitolina (Lupoaică), este o statuie copie a celebrei Lupoaice Napocene înfățișând pe legendarii întemeietori ai Romei, frații Romulus și Remus, alăptați de o lupoaică. Statuia a fost executată de sculptorul Radu Ciobanu și este simbol al latinității românilor.

Biserica reformată „cu lanțuri” reprezintă un



monument semnificativ pentru imaginea arhitecturii orașului în sec. al XVIII-lea. Construcția s-a desfășurat pe parcursul a 9 ani (1793-1802) în concepția arhitecturală de manieră barocă a lui Preinlich Sigismund. Face parte din tipul planimetriei al bisericilor-aulă cu turn acroșat. Este împrejmuită cu stâlpi legați între ei cu lanțuri forjate, de aici și denumirea "Biserica cu lanțuri".

Vă invităm să vizitați orașul Satu Mare deoarece acesta poate semnifica o sursă de informație și de inspirație pentru fiecare dintre noi.

Lucut Maria, cls. a XI-a F

MINUNI ALE LUMII PE CALE DE DISPARITIE

Patrimoniul cultural și cel natural – un dar al trecutului care ar trebui lăsat moștenire viitorului – reprezintă două surse de viață și de inspirație primordiale. Locuri atât de diverse ce alcătuiesc patrimoniul mondial, ale carui situri, potrivit UNESCO, aparțin, indiferent de teritoriul pe care sunt plasate, tuturor popoarelor. Multe dintre aceste situri trăiesc suferința unor amenințări ingrijoratoare.

Triunghiul de coral, Indonezia

In acest spațiu au fost descoperite mai bine de 3.000 de specii de pești și circa 600 de varietăți de corali, adică aproximativ 75% din totalul cunoscut până astăzi. Acest ecosistem paradisiac se confruntă cu două probleme severe: pescuitul excesiv și pescuitul distructiv (care folosește, pentru uciderea pestilor, explozibili sau otravuri).

Venetia, Canal Grande

Problema acestui oraș fondat în anul 452, unic în miraculoasa lui alcătuire lacustră, este aceea că se scufundă cu aproximativ 1,5 cm pe secol.

Insulele Maldivе

Deși pare aproape imposibil de imaginat că o întregă țară să se scufunde, 80% dintre aceste insule se află cu aproape un metru peste nivelul mării și sunt pândite de un risc tragic: creșterea continuă a nivelului oceanului, fenomen cauzat de încălzirea globală.

Zăpezile de pe Kilimanjaro

Considerat cel mai înalt munte din Africa (5.895 m), Kilimanjaro are un vârf (cel vestic) căruia locnicii îl spun, nu întâmplator, Masai Ngaje Ngai, adică Sălașul lui Dumnezeu. Specialiștii spun că ghețarii care păreau eterni vor deveni, în doar cincisprezece ani, istorie.

Luxor, Egipt

Datănd, aproximativ, din veacul al XIV-lea î.Hr., complexul Luxor de pe malul apusean al Nilului - care include Valea Regilor, Valea Reginelor, precum și mai bine de 40 de temple și monumente funerare - este amenințat nu doar de ravagile turismului și de rapacitatea "prădătorilor" de vestigii arheologice, ci și de catre insuși fluviul sacru.

Marele Zid Chinezesc

Cele mai vechi segmente din acest monument, probabil cel mai autoritar simbol al Imperiului de Mijloc, datează din secolul al V-lea î.Hr. Frontiera semeață și edificiu de apărare, este singurul artefact uman vizibil din spațiul cosmic. Astăzi, aproape două treimi din cei 6.400 de kilometri care reprezintă distanța de la granița cu Coreea și pană în deșertul Gobi au fost distruse de eroziune și de dezvoltarea necontrolată a regiunilor din preajmă.



Machu Picchu, Peru

Străvechea cetate incașă este pe cale să devină o victimă a proprietății sale popularitate. Ruinele, descoperite în 1911, au devenit cea mai populară atracție turistică peruviană din ultima vreme. Traficul uriaș (circa un milion de vizitatori anual) a provocat destabilizarea și chiar prăbușirea unora dintre fundațiile de piatră. În plus, dezvoltarea zonă - consecinta a valului de turiști – amenință mediul alpin în care a fost edificată cetatea.

(Sursa: www.descoperă.ro)

Reverie

Vise amorțite pe tavan
Care nu mai au aripi să zboare
Mă privesc întrebătoare
(Când nu-i soare)
Ca să afle de ce oare
Mai există suflet care
Nu le dă drumul să plece.

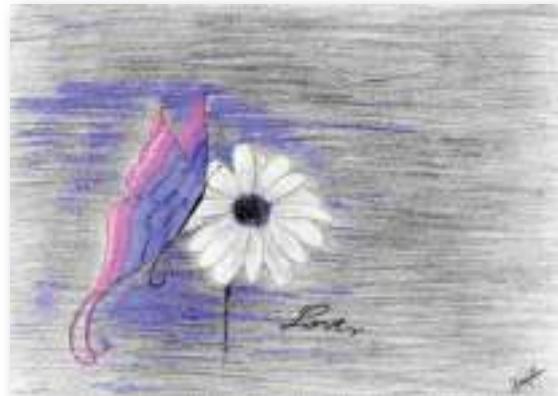
Chiar dacă afară-i rece
Chiar dacă doar vântul trece
Și se-ntrace cu ai nopții stropi de ploaie.

Mă privesc întrebătoare
Ca să afle cum de poate
Cineva să simtă toate
(Când e noapte)
Și să nu le dea-ascultare
Viselor ce vor uitare
Ce vor doar aripi să zboare.

Le-am privit surâzătoare
Dându-le apoi ascultare:
Le-am lăsat spre cer să plece.

Visul cald din ochiu-mi rece.

Veronica Pop, cls. a X-a D



Grafica: Ardelean Gabriela, cls. a XI-a D

Am obosit

Am obosit să te aștepț,
Să te ascult spunând cum iar s-a întâmplat ceva
Ce nu se poate amâna.

Am obosit
Să cred că visele sunt roz și stau lipite de perete
La nesfărșit.

Am adormit fredonând o minciună
Nebună,
Marcată de cuvântul "împreună".
Am alergat după mașini violet
Ce claxonau agitat

Iluziile bătrâne care treceau strada,
Ca să le spun să facă puțină liniște
Pentru că la intersecție
A murit ultima privire a ta.

Am sărit de la geamul apartamentului
Pe balcon

Ca să privesc apusul.
Mă gândeam că dacă deschideam ușa,
Tulburam liniștea nesfărșită a așteptării.

Am zburat pentru o clipă,
Dar mi-am dat seama că sufletul meu
E legat de o fotografie veche,
Așa că m-am întors.

Am învățat să te aștepț abia acum.
Știi cum?
Dormind.
Am obosit să te aștepț.
Așa te voi visa venind.

Adio...

Se uită în jurul său...
Se uită cu teamă,
Își închide ochii și se roagă
Încearcă să se gândească cât se poate de clar
Însă zgomotul din inimă nu-l lasă
Fiindcă ea pleacă...
Șoptind o durere
„Spune adio iubirii mele!!!”

Kadar Evelyn Ștefania cls. a X-a G

Copil Lorena, cls. a X-a D

Cer de noapte

Priveam oftând
Zdrobit priveam
Imagini de-odinioară
Căci negurat era un cer
Un cer de noapte albă.

Când tremurând
Grăbeam urcând
Trepte de întrebare
Mă agațam de fire-n vânt
Deșartele speranțe!

Și spaime se făcu în ger
Iar gerul în văpaie
Eu nu știam de-i cald sau frig
Și nici de-o revârsare.

Unde s-a ascuns soarele
De nu-i mai găsesc razele
Unde te-ai dus dealule
De-ți numărăm florile
Și tu norule...
De nu-ți mai privesc zorile?
Și mă pierdeam urmăring
Negre aripi în vânt...

Și norii-au dus cu ei un vis
Un vis de-al meu iubit
Și visul era lumea
Înainte de-a fi părăsit

Și trist rămasa un pământ
Pustiu de negrul orbitor
Că n-ai văzut lumină-n el
Decât Luna... decât Luna...

Cizmar Tabita cls. a-X-a G

Bună dimineața, soare!

Bună dimineața soare!
Nu te văd, dar aud parcă
Glasu-ți peste-un val de ploaie.

Mai știi zilele de vară?
Mă trezeam, priveam afară.
Tu lăsai din cer să cadă
O lumină pe covor ;
Ne plimbam apoi prin iarba
Dar cu ochii de cărbune
Mă priveai iscudită.

Ai fi vrut să afli, poate,
Dacă nu cumva în noapte
Luna mi-a furat cu șoapte
Raza ce mi-ai pus-o-n păr.

Și văzând că nu mai este
Ți-ai ascuns tu după creste
Trupu-ți gol (cald), dogoritor.

Bună dimineața soare!
De-aș putea să strig mai tare...
Te-ăș vedea pe tine oare
Apărând de după-un nor?

Veronica Pop, cls. a X-a D

Dorul Meu

O dată plouă,
O dată ninge,
Stă o fată la fereastră și plângе.

O dată plâng,
O dată râd,
Doar când eu te am în gând.

O dată eu te am în gând,
O dată eu te vreau lângă mine,
Iubire, să știi! Că mi-e foarte dor de tine!

Kadar Evelyn Ștefania cls a-X-a G



Grafica: Pop Izabela, cls. a X-a E

Cerul meu

Cerul meu e cer de ape
Când vântul este lin pe ape
Soarele mai licărește
Unele taine prevestește.

Cerul meu e-un cer de ape
Când se alintă peste sate
Munți de case răsfirate
Mici povești întortocheate.

Cerul meu e-un cer senin
Când se-mpletește-n aur plin
Mici cărări se mai găsesc
Peste dealuri se-mpleteșc.

Cerul meu e cer de cântec
În acorduri ordonate
Glas de cor și vals de ploaie
Simfonii nenumărate.

Cizmar Tabita cls a-X-a G

Frânturi de noiembrie

Parcă a trecut o primăvară
De când am descoperit
Că lumea ce ne înconjoară
E un mit.
Parcă a trecut un gând
De când
Visele au căzut din copaci râzând, plângând
Lumea se pictează de azi începând
Până mâine
Și tot aşa, până când
Visele nu vor mai crește-n copaci și, pe rând
Se vor aduna la rădăcini inutile, uscate,
Fredonând
Aceeași primăvară, pe când
Orele,
Clipele,
Minutele,
Se vor sparge, uitând.
Plouă.
Frânturi de noiembrie încep să creeze povești.
Citești.
Lumea aleargă spre eternitate.
Zâmbește
Oare când va începe totul?
De fapt și se pare
Că nu-i decât o încercare
Și pleci
Te-nchini între patru frunze albastre cântând.
Lumea e-un gând,
Lumea e-un rând,
Lumea e-o pagină de caiet studențesc.
Prostesc
Bat iar amintirile la ferestre neclare.
Și noi ne cunoaștem de-o viață se pare.

Copil Lorena, cls. a X-a D

Tu mai știi?



Grafica: Trif Mihaela, cls. a XI-a E

Cât de tristă e lumea care picură pe străzi
Cât de trist se uită la mine
Azi m-am plimbat pe o stradă
Pe care pustie o credeam de mult
Însă era plină de oameni absurzi
Triști, nefericiți și nervoși treceau

Lumea e de azi a uitat cu desăvârșire?
E parcă secret pentru ei, ori nu văd
Oameni nu mai știu ce e aceea fericire?

Hai să vă ajut, să încerc să vă deschid ochii.
Fericire e atunci când o floare răsare,
E atunci când marea pentru prima dată te-îmbrățișează,
E atunci când vezi oameni
Când simți sarea-n mâncare
Când plutești pe ariile libertății
Atunci când vezi zăpadă
Când simți vântul
Fericirea e oriunde
Dar în deosebi se găsește în bine
Uităte-n jurul tău bine
Zâmbești, aşa-i?
Asta-i fericirea.

Samira Pop, cls. a XI-G

Primăvara

O sămânță, un bob mărunt
O nimică toată
Îi ascunzi în pământ
Și aștepți! Aștepți o roadă?
Trece o zi și trece două
Vine noaptea și iar plouă.
Vine rândunica-n zbor
Și cu ea mulți cocori.
Crește iarba pe câmpii
Uite cresc și păpădii!
Haideți la joc copii!

Kadar Evelyn Ștefania cls a-X-a G

Poezie din dicționar

Prietenia prin cuvinte nu o poți descrie
Rămas bun de la ea nu-ți poți lăsa
În ochii mei
Eternitatea îmi va demonstra că
Este valabil mereu când e vorba de prietenia mea
Niciodată nu am să uit
Incredibilele aventuri trăite
Adorm cu gând bun la cele trecute

Samira Pop, cls. a XI-a G

La lăsarea serii

O stea străpunge noaptea întunecată
 Tu, ochii clipesc și plâng de moarte
 Eu, nepăsare și iubire pură
 Tu și eu
 Cât de des strălucește o rază de soare în adierea
 nopții
 Așa de mult vii tu la mine
 Câte fire de iarba cresc pe zi
 Câți ... călători pufoși trec pe cer
 Câți pași, câți oameni și câte bătăi de inimi
 E pustiu spus la cât de mult te iubesc
 Câți șoareci ronțăie salata,
 Câți câini latră, câte flori își trimit parfumul
 Nu crezi că te iubesc, așa-i?
 Câte poze, câte femei, câți bărbați
 Câte mâini ori picioare
 Câte frunze oare?
 Are rost să trăiești?
 Tu chiar mă iubești?

Samira Pop, cls. a XI-a G



Grafița: Pop Izabela, cls. a X-a E

Stau...

Stau...stau și stau...
 Stau și mă gândesc...!
 Mă gândesc la mine, la tine, la noi
 La iubirea mea cu suferințe și flori.
 Stau și mă gândesc la trecut, prezent, viitor
 Când eram doar noi, pe câmpul plin cu flori
 Stau și mă gândesc la ce va urma... □
 Spune-mi tu, iubirea mea!
 Vei încerca să mă iubești?
 Să-mi oferi dragoste...fără lacrimi...
 Să-mi dai aripi să zbor...
 Vreau să fim doar noi...
 Acum și-n viitor!

Kadar Evelyn Stefania cls. a-X-a G

Nu te voi uita

Simt cum perdeaua vietii alunecă prin mâinile mele
 Cum inelul fericirii îmi este prea mare
 Cum coroana de spini prea strâmtă
 Eu sufăr în ardoare
 Mă simți lângă tine?
 Eu sunt pierdută
 Ajută-mă să mă găsesc
 Ca ciocolata de dulce era viața
 Încrederea mea era acea putere interioară
 Care zburda din mine ca un râu

Fulgerul pur cu mâinile goale
 A venit și te-a răpit,
 Răul de el...
 Pe mine aici m-a lăsat
 ...fără El.

Samira Pop, cls. a XI-a G

Rețeta fericirii

Să ne gândim cum am putea face
Lumea mai frumoasă.
Adăugăm un strop de culoare,
Preferabil o floare,
Apoi o notă muzicală
Specială
Și un zâmbet imens, tot colorat,
Pentru sumedenia de inimi care bat.
Încet, adăugăm o ciocolată
Cumpărată
În ritmul plimbării spre parc.
Treptat,
Punem o îmbrățișare
Și un sfat,
Apoi și două, poate trei,
După gust. Pui câte vrei.
Pe urmă se adaugă o aripă
În dreapta lui,
În stânga ei
Însoțit de magia cuvântului „zbor”.
Și, la final,
Lumea va fi savurată de sus, dintre nori.

Copil Lorena, cls. a X-a D

Iubirea

Un vis sau ceva real?
.....
Iubirea e un sentiment ciudat!
.....
O privire atât de simplă
Precum o foaie albă
Te face să te topești
Cum un cub de gheăță
Într-un pahar fierbinte cu apă.
.....
Dacă te-ndoiești în iubire
Apare ceva ce se numește gelozie
Ea te face să suferi și să plângi
Mai bine iubește și ai să râzi.

Kadar Evelyn Ștefania cls a-X-a G



Să punem capăt poveștii

Noiembrie.

Hai să punem capăt poveștii,
Căci în ea, pronumele personale TU și
EU nu se scriu separate.
EU știu, TU știi
Că în realitate nu suntem desenați cu
stiloul
Unul în sufletul celuilalt.

Cândva, acel NOI îmi era cunoscut,
Dar mi se pare că, de pe-o zi pe alta,
S-a pierdut,
S-a sfârmătat,
S-a stins.
În sufletul TĂU și în sufletul MEU a
nins.
Până acum în sufletul NOSTRУ
Ploua cu lumină.

Dar hai să punem capăt poveștii !
Să lăsăm trecutul unde-i e locul,
Să lăsăm noaptea să vină
Și să găsească un suflet separat în
bucăți:
Două jumătăți
Care-și întorc spatele, uitând una de
cealaltă.

Să punem capăt poveștii,
Căci nu ne mai citim,
Nu ne nici recunoaștem.
Nu mai suntem nimic altceva decât TU
și EU.
TU știi,
EU știi
Că visele cad și mor
Toamna târziu.

Copil Lorena, cls. a IX-a D



HOROSCOP FLORAL

Cifra care-ți reprezintă ziua de naștere poate să-ți dea informații despre tine: *cine ești, care ti-e drumul în viață și ce trebuie să faci pentru a fi fericit!*

Ce floare ești?

Floarea Soarelui



dacă te-ai născut într-o zi de: 1, 10, 19 sau 28

Cine ești? O persoană care, asemenea florii soarelui, are nevoie de strălucire. Ești dinamic, plăcut, generos, vrei să te afli în centrul atenției și chiar ai un magnetism care va acapara atenția multor persoane! Ai idei bune și ești în stare să le pui în practică. Felicitări!

Destin: În tinerețe poți alege un drum care să nu ducă nicăieri... numai că te vei opri la timp. Oricum, te vei descurca minunat în cele mai dificile situații! Oamenii te vor admira pentru faptele tale.

Ce să faci pentru a fi fericit? Să te lași călăuzit de ceea ce simți, dar să nu calci în picioare sufletele celorlalți. Să te străduiești să nu fii autoritar, impulsiv sau imprudent!

Bujor



dacă te-ai născut într-o zi de: 2, 11, 20, 29

Cine ești? O persoană foarte pasională în tot ceea ce face! Ești perseverent, oricât de dificilă ar părea situația în care te află. Ești loial, îți îndeplinești responsabilitățile într-un mod exemplar. Nu poți trăi singur, ești pasional, dar și foarte posesiv, uneori sufocant în manifestările de tandrețe.

Destin: Îți place mult natura, dar acțiunile tale au ca scop asigurarea unui trai confortabil, fară probleme. Din acest punct de vedere ești un învingător.

Ce să faci pentru a fi fericit? Să nu subapreciezi oamenii și să nu-i jignești. Să nu fii încăpățânat și inflexibil. Fii mai curajos! Doar respectând aceste principii vei fi impăcat cu tine și cu cei din jur.

Papucul Doamnei



dacă te-ai născut într-o zi de: 3, 12, 21 sau 30.

Cine ești? O persoană instabilă și imprevizibilă, exuberantă și timidă în același timp. Nu îți place să stai prea mult într-un loc, situațiile și personajele trebuie să se schimbe pentru a te simți bine. Programele și regulamentele nu sunt pentru tine, pentru că ai impresia că-ți îngădăsești libertatea la care îți atât de mult. Ești foarte curios și ai nevoie în permanență de lucruri care să-ți alimenteze curiozitatea.

Destin: Deși pui totul sub semnul jocului dragostei și al întamplării, informațiile pe care le acumulezi te fac indispensabil din punct de vedere profesional. Ai, de asemenea, o capacitate mare de adaptare și integrare.

Ce să faci pentru a fi fericit? Să nu mai fii atât de superficial! Să-ți fie mai clară noțiunea de fidelitate. Să nu mai fii împrăștiat, mai multă rigurozitate te va ajuta în tot ce vei întreprinde.

Albastrea



dacă te-ai născut într-o zi de: 4, 13, 22 sau 31

Cine ești? O persoană fidelă care, la rândul ei, are mare nevoie de stabilitate. Ai un dezvoltat simț al ordinii și începi de multe ori să organizezi și viețile celorlalți. Dar firea ta profundă și sensibilă va fermecă orice persoană care te va cunoaște cu adevărat. "Nu mă uita", nu-i aşa?

Destin: Toate acțiunile pe care le vei întreprinde vor avea un grad minim de risc. În concluzie, sucesul îți va fi de la bun început asigurat 90%.

Ce să faci pentru a fi fericit? Dă dovedă de tact când îți impui punctul de vedere. Exprimă-ți sentimentele față de iubită/ iubit și față de familie!

Iris



dacă te-ai născut într-o zi de: 5, 14 sau 23

Cine ești? O persoană dinamică, sociabilă și sinceră, simpatică și foarte inteligentă. Ești echilibrat, dar o

jignire te poate transforma într-un vulcan! Respectă oamenii și aștepți același lucru din partea lor. Ai o mare capacitate de adaptare.

Destin: Poți deveni dependent de plăceri de tot felul care, numai o dată gustate, te iau în stăpânire. Cu umor, vei întreține multe relații doar la nivelul flirtului, pentru că te distrează seducția în sine, dar și sexualitatea. Persoanele din jurul tău vor fi capabile să poarte discuții interesante, pentru că alt gen de oameni nu accepți în jurul tău. E OK să fii selectiv.

Ce să faci pentru a fi fericit? Să vezi lucrurile aşa cum sunt și să fii mai reținut.

Mac



dacă te-ai născut într-o zi de: 6, 15 sau 24

Cine esti? O persoană intuitivă, care anticipatează situații și chiar face profeții în toată regula! Ești un bun psiholog, nimeni nu poate avea secrete față de tine. Ești sensibil, rafinat și te cufunzi uneori în reverii adânci...

Destin: Ești romantic și toată viață vei căuta un partener potrivit. Din acest motiv s-ar putea să te căsătoriști de mai multe ori... Ești senzual și îți cauți echilibru în prezența iubitei /iubitului. Absența unui partener potrivit te poate duce la dezechilibru interior. E totuși posibil ca în cele din urmă ea/el să apară în carne și oase.

Ce să faci pentru a fi fericit? Să-ți descoperi și să-ți folosești aptitudinile! Evită alcoolul și drogurile.

Orhidee



dacă te-ai născut într-o zi de: 7, 16 sau 25

Cine esti? Persoană sensibilă, cu un simț dezvoltat al datoriei. Ești gata să-i ajuti pe cei din jur într-un mod total dezinteresat. Te detașezi în mulțime, cu toate că nu o faci într-un mod conștient. Ești de o frumusețe izbitoare, care nu se încadrează neapărat într-un tipar, ci pur și simplu atrage atenția.

Destin: Vei fi dezamăgit când vei observa că ceilalți nu acceptă regulile de onestitate de la care tu nu te

abați. Ești marcat de tristețe în mod obișnuit, dar trebuie să o controlezi. Călătoriile ar fi o soluție pentru a-ți risipi melancolia în peisaje. Căminul pe care îl dorești e unul bine organizat. Știi să iubești, iar profunzimea sentimentelor tale va fi pentru partener o binecuvântare!

Ce să faci pentru a fi fericit? Călătorește! Nu-i lăua pe ceilalți prea în serios!

Margareta



dacă te-ai născut într-o zi de: 8, 17 sau 26

Cine esti? O persoană modestă, rezervată, dar perseverentă. Sensibil, susceptibil, prudent. Ești în defensivă, de multe ori capabile prea ușor.

Destin: Vei avea prieteni puțini, dar adevarati. Ești tandru și aștepți același lucru de la partener, aşa că-l vei căuta destul timp... Dar ceea ce e cu adevărat important e fericirea care îți va umple într-o zi inima pentru că ești o persoană norocoasă!

Ce să faci pentru a fi fericit? Să nu fii suspicios cu toată lumea.

Trandafir



dacă te-ai născut într-o zi de: 9, 18 sau 27

Cine esti? O persoană temperamentală și impulsivă, adesea expusă consecințelor neplăcute ale propriilor fapte. Accepți sarcini dificile și ești foarte curajos. Ești capabil să faci mari sacrificii. Familia și prietenii se pot bizui pe tine. Ai o receptivitate ascuțită la stimulii sentimental-erotici.

Destin: Nu se poate trece ușor peste interesele tale vitale. Îi vei deranja pe mulți datorită simțului moral foarte dezvoltat. Vei urmări idealuri cărora le vei consacra întreaga ta energie. "L'important c'est la rose..."

Ce să faci pentru a fi fericit? Să nu îți neglijezi partenerul.

LORENA GORDEA, cls. a XI-a F
Sursa: internet

Deșertul tătarilor

de Dino Buzzati

În romanul „Deșertul tătarilor” scriitorul prezintă destinul unui om care își petrece întreaga viață în aşteptarea unei lupte glorioase cu tătarii, fără a realiza că principalul său dușman este timpul. Giovanii Drogo, personajul principal al romanului, este un Tânăr absolvent al Academiei Militare care tocmai a fost numit în prima sa garnizoană : Fortăreața Bastiani. După o călătorie de două zile prin munți, în condiții foarte vitrege, având de mai multe ori senzația că a rătăcit drumul, Tânărul locotenent se întâlnește cu căpitanul Ortiz, un ofițer din garnizoana căutată, care îl însoțește până la fortăreață. Din con vorbirea pe care o are cu acest căpitan, Drogo realizează că fortăreața nu era construcția impresionantă pe care și-o imaginase, ci dimpotrivă era o locație izolată pe graniță, mărginită la nord de aşa numitul deșert al tătarilor format „numai din pietre și pământ uscat”, deșert de unde se presupunea că ar putea veni tătarii, dar acest lucru nu s-a întâmplat vreodată, și nimeni nu a trecut vreo dată de acea întindere de pământ pentru a ști ce era mai departe, lucru care sporea misterul fortăreței. Ajuns acolo locotenentul Drogo este îngrozit de izolarea în care trăiau militarii, de regulile foarte stricte și absurde uneori, după care se ghidau, unul dintre primele sale gânduri fiind că „toți cei aflați acolo păreau să fi uitat că undeva pe lume existau flori, femei surâzătoare, case vesele și primătoare. Absolut totul în fortăreață era o renunțare, dar pentru cine, în numele cărei fericiri misteroase?”.

Locotenentul Drogo avea ambii mari legate de cariera sa militară dar în același timp iubea orașul și viața mondenă, motiv pentru care este complet dezamăgit de fortăreață, realizând că aceasta este mai mult o închisoare decât un castel, aşa cum visase el, și cere ca imediat să fie transferat în oraș. Maiorul Matti, cel care îl ia în primire în momentul în care ajunge la fortăreață, îl convinge că cel mai rapid și ușor mod de a pleca de acolo este ca la următorul examen medical, care era peste patru luni, să fie declarat bolnav, medicul să ajungă la con-

cluzia că Drogo nu poate suporta înălțimea și aerul de munte. După primele patru luni petrecute în fortăreață Drogo își dă seama că ofițerii de aici se împart în două categorii, unii care abia așteaptă să plece de acolo și unii care trăiseră cea mai mare parte a vieții lor în acel loc și nu ar fi dorit să plece. Pentru această a doua categorie deșertul, sau mai exact amenințarea unui atac al tătarilor, constituia o adevărată fascinație. Tot timpul pe care aceștia l-au petrecut în fortăreață era de fapt o continuă pregătire pentru aşteptata invazie a tătarilor. Atmosfera din fortăreață creează asupra locuitorilor ei aceeași magie prezentă în sanatoriul de pe „Muntele vrăjit” al lui Thomas Mann.

Treptat, rutina vieții militare din fortăreață îl cuprinde și pe Drogo, fascinația deșertului și a perspectivei unui iminent atac al tătarilor își pune amprenta asupra Tânărului locotenent; astfel la împlinirea celor patru luni el renunță să mai părăsească fortăreața. Absurditatea rigorilor militare ale fortăreței este foarte bine surprinsă de autor prin descrierea a două episoade dramaticice : împușcarea soldatului Lazzari de către santinelă, care, deși îl cunoștea pe soldat, îl împușcă, deoarece acesta aflându-se în afara fortăreței, în partea nordică a ei, dorește să intre dar nu cunoștea parola ; iar al doilea episod dramatic îl reprezintă moartea locotenentului Angustina, care în mândria sa de ofițer refuză ajutorul altora, sfârșind înghețat de frig. După patru ani în care viața în fortăreață se desfășoară după același tipic, locotenentul Drogo pleacă acasă în permisie. Cu acest prilej el solicită transferul într-o altă garnizoană, însă, datorită numărului mare de cereri de transfer, este refuzat. Astfel el este nevoit să-și petreacă în continuare viața în fortăreața Bastiani, până când, ajuns la vîrstă de 54 ani, își vede visul împlinit, atacul tătarilor devenind realitate.

Dacă doriți să aflați amănunte despre atacul tătarilor, despre trăirile personajului principal și despre soarta acestuia vă recomand, să citiți romanul.

Camelia Rus, clasa a XII-a D

Ulise

de James Joyce

Ulise este cel mai cunoscut roman al scriitorului irlandez James Joyce, structurat în 18 episoade, apărut la 2 februarie 1922. La această operă Joyce a lucrat încă din 1914 și a văzut lumina tiparului mai întâi la Paris, apoi în SUA, în 1933 și abia în 1936 în Regatul Unit, dat fiind că oficialitățile puritane l-au etichetat drept pornografia.

Ulise relatează în cele peste 700 de pagini ale sale, trecerea lui Leopold Bloom, un agent de publicitate, prin Dublin într-o zi obișnuită, joi 16 iunie 1904. Titlul face referire la Ulise, eroul epopeei Odiseea de Homer (Leopold Bloom corespunzând lui Ulise, Molly Bloom Penelope și Stephen Dedalus lui Telemah). Admiratorii lui Joyce din toată lumea sărbătoresc ziua de 16 iunie sub numele de Bloomsday. Joyce este convins că lucruri și fapte banale pot avea semnificații mitice, ca o singură zi din viața unui om aparent neînsemnată poate simboliza viața oricărui om, deci a întregii umanități.

Romanul prezintă mai multe teme cum ar fi: infidelitatea, vina, sexualitatea, influența shakespeareană, ciclurile de viață de la naștere până la moarte, religia ca influență nefastă.

De la publicare, cartea a fost subiect de controverse și acuzații pentru „obscenitate”. Tehnica narativă a fluxului conștiinței, structurarea atentă și proza inovativă, plină de parodii și aluzii, precum și caracterizările sale bogate și umorul, fac din această carte una dintre cele mai bine privite romane din pantheonul modernist. În 1999, Modern Library a pus Ulise pe primul loc în lista celor mai bune 100 de romane în limba engleză din secolul al XX-lea.

În capitolele 1-3 accentul se pune pe Stephen Dedalus, un Tânăr scriitor aspirant care tocmai să întors de la Paris. Aceste capitole prezintă viața lui Stephen într-o zi tipică în care el găsește Dublinul deprimant. El este pesimist cu privire la realizarea visului său de a deveni un autor publicat.

În capitolele 4-15 accentul se pune pe

Leopold Bloom, un reprezentant de publicitate evreu. Capitolele prezintă călătoria lui printr-o zi obișnuită din Dublin. Joyce descrie în detaliu atât Dublinul cât și pe Bloom, prezentarea gândurilor sale fiind directă, multe dintre ele referindu-se fie la necredincioasa lui soție, Molly, fie la alte femei.

În capitolele 16-18 accentul se pune pe Leopold Bloom, Stephen Dedalus și Molly. Bloom și Dedalus se întâlnesc, Dedalus merge la casa lui Bloom și discută cu el timp de câteva ore. Romanul se încheie cu monologul interior al doamnei Bloom care prezintă gândurile și amintirile confuze ale ei și este compus din mai mult de 30 de pagini care cuprind șapte fraze fără semne de punctuație, cu excepția sfârșitului romanului; afirmația „Da”, care semnifică o afirmare a acestei vieți aşa cum o trăiesc și îndau semnificații oamenii înșiși.

Gabriela Lup, clasa a XII-a D



Grafica: Pop Izabela, cls. a X-a E

Anna Karenina

de Lev Tolstoi

Anna Karenina este un roman scris de Lev Tolstoi și publicat în foiletoane, în intervalul 1875 - 1877. Cu „Anna Karenina”, atenția lui Tolstoi se îndreaptă spre viața contemporană. În raport cu „Război și pace”, aici sfera de realități și probleme se restrâng: este un roman al vieții de familie. „Anna Karenina” este considerat cel mai „cinematografic” roman al lui Tolstoi, beneficiind de numeroase ecranizări.

Problemele aduse în discuție, ilstrate prin intermediul personajelor principale, demonstreate de destinul lor, au un caracter diferit, mai puțin social, mai mult individual, mai nuanțat filozofic: sensul și scopul vieții, condițiile morale ale căsătoriei și vieții de familie, relația dintre viață și moarte, dintre iubire și fericire. Privirile scriitorului se extind însă și asupra unui câmp social vast, cuprinzând intelectuali, negustori, țărani, etc.

În primul plan însă rămâne lumea nobilimii, în cadrul căreia sunt subliniate tendințe moralizatoare. Tolstoi ține să pună în relief corupția lumii mondene, a aristocrației citadine, căreia îi este opusă, într-un viu efect de contrast, viața simplă, sinceră, pură, a nobilimii rurale, reprezentată de familia Levin.

Răzvrătită Anna Karenina dă frâu liber pașunii pentru un ofiter îndrăzneț, contele Vronski, și își părăsește căminul lipsit de dragoste pentru a se arunca în brațele unei iubiri pasionale, dar sortite eșecului. Ea își sacrifică astfel copilul și se supune condamnării de către înalta societate moscovită.



Grafica: Cizmar Tabita, cls. a X-a G

Povestea tragică a Annei se intersectează și contrastează cu idila și căsătoria dintre Constantin Levin și Kitty Șcerbațkaia, foarte asemănătoare cu cea dintre Tolstoi și soția sa. Căutând adevărul, Levin își exprimă opiniiile despre societatea contemporană, politică și religie, care sunt adesea considerate ca apartinând autorului.

F.M. Dostoievski afirma pe bună dreptate că „E o operă de artă perfectă, o carte absolut deosebită de cele ce se publică în Europa.”

Bianca Finta, clasa a XII-a D

Mantaua

de Nikolai Vasilievici Gogol

În „Mantaua” Gogol apare ca un militant pentru demnitatea omului pe care orânduirea autocrată o calcă în picioare, ca un scriitor umanist apărător al celor ce muncesc, al obidiților și exploataților, schilodii fără cruce și pustii sufletește de orânduirea birocratică-moșierească. Vorbind despre Gogol, creatorul „Mantalei” și al „Revizorului”, Cernisevski scria că el este „un om care iubește adevărul și urăște nedreptatea... un apărător plin de noblețe sufletească al fraților săi mai mici”.

„Mantaua” este o mărturie a nedreptății strigătoare la cer din societatea în care omul e transformat în rob, iar viața îi e lipsită de orice bucurie. Gogol, autorul povestirilor din Petersburg, a învățat mult de la Puskin. În „Căpitanul de poștă”, Pușkin a creat pentru întâia oară în literatura rusă figura „omului mărunt”, jertfă a egoismului înaltei societăți. Akaki Akakievici cade jertfă necruțătoarei mașini birocratice lipsite de orice urmă de omenie. Funcționar neînsemnat, Akaki Akakievici nu e capabil să lupte, el nu-și poate apăra drepturile și totul se încheie prin moartea tot atât de tristă și de neobservată ca și viața lui. „A dispărut pentru totdeauna o ființă care n-a găsit apărare la nimeni, nimănui n-a fost dragă și n-a interesat pe nimeni...”, spune Gogol despre moartea lui Akaki Akakievici. Sentimentul de compătimire pentru Akaki Akakievici întărește forța demascatoare a povestirii și asprul rechizitoriu pe care Gogol îl face „ilustrelor personalități” fără suflet, vinovate de moartea micului funcționar. Gogol creează imaginea satirică a „ilustrei personalități”, care prevăzeste necruțătoarea satiră împotriva „pom-padurilor.”

Mantaua se vrea a fi o nuvelă după cum însuși spune naratorul pe parcursul descrierilor personajelor. Este prezentată viața lui Akaki Akakievici, un om roșcovan, scund, sărac, care lucra într-un „departament oarecare” unde copia diverse documente. Era zilnic batjocura colegilor de muncă, inclusiv a celor mai tineri ca el. Părea că trăiește într-o lume a lui și efectiv îi străluceau ochii când scria literele frumoase și în rânduri drepte. Pe stradă mergea și vedea în față sa

doar litere, se trezea la realitate doar când simțea respirația unui cal pe umărul sau drept. Personajul nostru trăia în gazdă la o bătrânică și în fiecare seară acasă copia documente fie doar și pentru placerea de a face asta. Mânca în grabă, cu muște în mâncare, deoarece nu se uita în farfurie - cu alte cuvinte era aerian -. Mantaua sa era rărită la spate și la umeri de atâta purtat, iar croitorul, Popovici, i-a spus că nu mai poate să îi pună petice. Avea nevoie de alta nouă. El nu avea economii decât de 40 de ruble și își aștepta salariul, plus prima. A început să facă economii la mâncare, să nu mai cumpere lumânări. Astfel profita de lumânările bătrânicii pentru a copia seara documente. În final a reușit să strângă banii necesari și Popovici i-a făcut mantaua în două săptămâni. A fost atât de mândru de ea, încât o contempla mereu cu privirea. La serviciu colegii l-au felicitat pentru mantaua cea nouă, părea că în sfârșit cineva îl observa și pe el.

L-au invitat la o serată împreună cu ei. A acceptat doar la gândul că va putea să poarte mantaua toată ziua. Seara la întoarcerea spre casa, pe o strada pustie și puțin luminată, doi tipi l-au lovit și i-au furat mantaua. Părea că întreaga sa lume s-a prăbușit. A fost sfătuit să se adreseze unei „persoane însemnante” pentru a-și recupera mantaua, nu poliției. Persoana însemnată era un fel de general sever. Akaki Akakievici s-a adresat acestuia după ce a fost lăsat să aștepte la ușă până acesta și-a terminat conversația cu un prieten. Acesta i s-a adresat cu severitate, încât Basmacikin - Akaki Akakievici a intrat în stare de soc. În aceeași seara frigul a contribuit la starea sa și s-a îmbolnăvit. Avea febra și delira. În câteva zile a murit. De atunci orașul era bântuit de stafia sa care lăua mantaua trecătorilor ca un fel de răzbunare pentru faptul că a sa nu a mai fost găsită. După ce stafia a băgat spaima în toți cetățenii, s-a liniștit și a rămas cu mantaua generalului pe care i-a luat-o într-o seara când se îndrepta spre amanta sa.

“Demult n-a mai existat în lume un scriitor, care să fi avut o însemnatate atât de mare pentru poporul sau, cum a avut-o Gogol pentru Rusia” — scria N. G. Cernisevski.

Greta Ene, clasa a XII-a D

În căutarea timpului pierdut

de Marcel Proust

Început în 1909 și terminat doar parțial în anul morții sale, ciclul de romane *În căutarea timpului pierdut* constă din șapte volume, cu peste 2000 de personaje. Graham Greene l-a numit pe Proust "cel mai mare romancier al secolului XX", iar Somerset Maugham a numit romanul lui Proust "cea mai mare ficțiune din toate timpurile până în ziua de azi". Proust a murit înainte de a putea să-și corecteze șpalturile ultimelor trei volume, editate postum de fratele său, Robert.

Viziunea de tip multi-nivel al lui Proust este considerată de critici drept absolut originală. El a satirizat aristocrația, a fost un analist al dragostei și al geloziei, și un pionier al romanului de introspecție și analiză ale conștiinței. A creat peste 40 de personaje memorabile. Mai presus de toate mesajul cartii sale este afirmarea vieții.

Opera lui Proust a fost influențată masiv, se pare, de romanele lui Lev Tolstoi, în special de *Anna Karenina*, de stilul alb al romanelor lui Gustave Flaubert și de teoria despre artă a lui John Ruskin. Homosexualitatea e o temă importantă a operei sale, dar pătrunde în acestea Tânziu, abia după moartea mamei sale. Astfel, după Calea spre Guermantes și în celelalte volume, în special în *Sodoma și Gomora*, Proust recunoște implicit că era el insuși homosexual. Se presupune că a avut o relație cu pianistul și compozitorul Reynaldo Hahn.

Prima parte, *Partea dinspre Swann* (1913), publicată inițial pe cheltuiala sa, nu a atras atenția asupra sa. Cinci ani mai Tânziu, cea de-a doua parte, *La umbra fetelor în floare* (1919), a avut un mare succes și a câștigat prestigiosul Premiu Goncourt. Părțile a treia și a patra, *Partea spre Guermantes* (2 volume, 1920-21) și *Sodoma și Gomora* (2 volume, 1921-22), au fost de asemenea bine primite.

Ultimele trei părți, lăsate în manuscris la moartea sa, au fost publicate postum: *Prizoniera* (sau *Capitiva*) (1923), *Albertine a dispărut* (sau *Fugara*) (2 volume, 1925) și *Timpul regăsit* (2 volume, 1927). Swann debutează cu evocarea copilăriei personajulu-

lui-narator, povestire întreruptă de inserarea unei secvențe erotice, "O dragoste a lui Swann" (protagonista fiind Gilbertine, fosta sa tovarășă de joacă). Următoarele două cărți continuă aceeași linie a epicului, relatând despre a doua dragoste, Albertine, și despre profunda admirație pentru ducesa Guermantes; cu *Sodoma și Gomora*, prezentarea lumii proustiene își schimbă unghiul și personajele, în centru aflându-se salonul familiei Verdurin, baronul Charles și degenerarea erotismului în gelozia față de Albertine. *Prizoniera* și *Fugara* propun două ipostaze ale feminității din perspectiva egocentrismului masculin (Albertine este un timp sechestrată, apoi reușește să scape, dar moare într-un accident). Ultima carte suprimă câțiva ani din cronologia evenimentelor și îl semnalează pe naratorul-personaj reîntors din provincie și descoperind multe date schimbate în paradisul copilăriei.

Darius Lazar, clasa a XII-a D



Grafica: Borzas Bianca, cls. a IX-a G

Un veac de singurătate

de Gabriel Garcia Marquez

Romanul „Un veac de singurătate” a fost scris de Márquez în 18 luni (între 1965 și 1967) la Ciudad de Mexico, unde scriitorul locuia în acea perioadă împreună cu familia sa.

Cartea este compusă din 20 de capitole fără titlu, în cadrul cărora povestea este relatată prin utilizarea unei structuri temporale ciclice; atât evenimentele satului și ale familiei Buendia, cât și numele personajelor se repetă din nou și din nou, făcând realitatea și fantasticul să fuzioneze. În primele trei capitole, este povestit exodul unui grup de familii și construirea satului Macondo. Începând cu capitolul 4 și până la capitolul 16, este vorba despre dezvoltarea economică, politică și socială a satului. Ultimele patru capitole relatează decăderea acestuia.

Acțiunea cărții urmăreste viața lui José Arcadio Buendía, întreprinderile sale îndrăznețe, temperate de prudența Ursulei - soția sa, viața fiilor – dintre care se remarcă Aureliano, colonel și erou legendar al războiului civil -, nepoților și strănepoților lor, pe parcursul a șase generații. Odată cu succesiunea generațiilor, este prezentată și viața satului, în care civilizația înlocuiește treptat simplitatea naturală, culminând cu înflorirea artificială adusă de instalarea companiei bananiere ce va fi urmată de declinul localității, recucerită de natura luxuriantă.

În jurul Ursulei, mama care conduce gospodăria, vor gravita toate celelalte personaje. Prin ochii ei, vedem felul în care evoluează soțul, copiii, nepoții și strănepoții, după ce trec prin diverse încercări și întâmplări. De-a lungul vieții, Ursula se ghidează după vorbele bătrânilor care o îndrumă și o ajută să supraviețuască peste o sută de ani. Își păstrează încrederea în ordinea firească lucrurilor, și ea este cea care va veghea asupra conduitei fetelor din familie, ea le va învăța cum să întrețină gospodăria și echilibrul în viața de cuplu. De asemenea, le va dezvălui fetelor secrete ale leacurilor din străbuni care ar putea să le vindece și de cele mai complete boli. Atunci când povara anilor o apăsa și simte că nu mai poate controla anumite lucruri, cu calm, le lasă în voia destinului.

Celealte personaje feminine, Pilar Ternera - ghici-

toarea, Rebeca, Remedios, Amaranta, se lasă dominate de simțuri, sunt pătimășe fie în iubire, fie în ură lor, au o evoluție meteorică în roman și poate doar Fernanda, prin educația și temperamentul ei, reușește să păstreze într-o oarecare măsură tradițiile și buna orânduire a lucrurilor în casa coplesită mereu de sosirea neîncetată a familiei și prietenilor care pleacă și se întorc, mereu mai mulți și mai tulburători.

Trecerea periodică a țiganilor prin Macondo conduceți de Melchiade, aduc în sat noutățile lumii, precum: o lupă, o oglindă, proteza dentară, un covor zburător, alambic pentru a face aur, sau hărți.

De fiecare dată, José Arcadio Buendía este cuprins de febra noului, are planuri entuziaste și se închide în camera lui, meditând și lucrând cu tenacitate șimeticulozitate până reușește să realizeze ceea ce își pusese în gând. Dintre ceilalți bărbați ai familiei Buendía, al doilea, Aureliano are o traекторie fantastică. Ajunge un curajos și apreciat luptător în războiul civil și va fi desemnat erou național.

Atunci când în Macondo este trasă calea ferată, destinul satului se schimbă. Evenimente precum instalaarea companiei bananiere vor aduce un suflu nou. Apoi încep ploile care durează neașteptat de mult: patru ani, unsprezece luni și două zile, timp în care vor transforma totul în canale pline de apă murdară și mult noroi.

După ploaie urmează o perioadă nesfârșită de secetă, iar oamenii încep să moară în număr tot mai mare și satul, după o uimitoare ascensiune, devine din nou aproape pustiu ca la început, lipsit de culoare și viață, rupt total de restul lumii.

Personajele masculine sunt caracterizate de o obsesivă rutină. Sunt plini de energie și inteligență, ce le generează sete și elan pentru proiecte ambicioase sau sexualitate pasională. Sunt incapabili să obțină realizări pe termen lung, iar viețile lor sunt dominate de o violență irațională.

„Un veac de singurătate” nu are un subiect principal în adevăratul sens al cuvântului. În schimb, autorul folosește romanul pentru a explora și ilustra ideea că este foarte important ca oamenii să-și amintească propria istorie, altfel, vor suferi pentru ea.

Pop Alexandra, clasa a XII-a D

Maestrul și Margareta

de Mihail Bulgakov

Romanul "Maestrul și Margareta" a apărut pentru prima dată în 1966, deși a circulat underground câțiva ani înainte, pe baza manuscrisului păstrat de soția autorului, sursa de inspirație pentru personajul Margareta, fiind considerat una dintre capodoperele literare ale secolului XX. Este o îmbinare de fantastic, tragic și satiric. Aceste atracții se regăsesc și în viața autorului romanului.

Romanul este un amestec de planuri narative: primul plan este plasat în Ierusalim, unde Pilat din Pont condamnă la moarte un om despre care știe că e nevinovat. Al doilea plan se desfășoară în Moscova, în jurul anului 1930, loc în care Maestrul și Margareta își trăiesc povestea de dragoste și unde Maestrul scrie un roman, pe care îl arde, despre Pilat. Al treilea plan, cel fantastic, îl introduce pe diavol, deghizat în profesorul de magie neagră – Woland, care răscolește un oraș monoton și liniștit, și anume Moscova.

Deși ne-am putea aștepta ca acest personaj să fie răutatea întruchipată, nu este aşa. Woland nu face decât să scoată ce e mai rău din oameni, provocând situații care sunt mai degrabă hilare, decât diabolice. El se dovedește chiar bun, în momentul în care îi reunește pe cei doi îndrăgostiți, Margareta și Maestrul. Personaj desprins parcă din paginile romanului "Faust" a lui Goethe, Woland recunoaște bunătatea și iubirea, sugerând faptul că umanitatea are puterea de a se reinventa în epoca modernă: "Toate vor fi bine într-un final. Este fundația pe care a fost creată lumea."

Faptul că este o satiră a societății rusești din secolul XX, este evidențiat și prin titlul primului capitol: "Să nu stați niciodată de vorbă cu ne-cunoscuți!", care are o anumită rezonanță în Uniunea Sovietică, unde dacă vorbeai cu un străin puteai avea probleme cu poliția secretă. Puțini străini vizitau Moscova în aceea perioadă, ei fiind nevoiți să înștiințeze autoritățile, să stea în hoteluri speciale, fiind supravegheați îndeaproape.

Povestea judecării lui Iisus de către Pilat din Pont este supusă unei demitzări în roman. Numele lui Iisus este schimbat în Yeshua Ha-Nozri, iar în-

teracțiunea dintre procuror și acuzat este modificată față de cea din Biblie.

Margareta, este prototipul femeii constrânsă de prejudecățile societății, care face un pact cu diavolul, pentru a-și recupera iubirea. Maestrul este scriitorul ratat, aruncat în mrejele nebuniei, care nu-și poate termina romanul decât cu ajutorul diavolului. Iubirea îi salvează, nu atât în panul real, unde cei doi mor, după ce consumă vinul otrăvit, dat de unul dintre acoliți lui Woland, cât în cel fantastic, unde îndrăgostitilor li se dă o casă, în care să-și petreacă restul eternității.

Eu cred că romanul lui Bulgakov este unul de atmosferă, care te introduce într-o lume pe care trebuie să o simți, să o urmărești cu privirea, o lume ironică, satirică, fantastică, comico-tragică, dominată de iubire, disperare și de nevoie de mântuire a oamenilor.

Evelyn Speth, cls. a XII-a D



Grafica: Trif Mihaela, cls. a XI-a E

Cronica filmului “From Paris With Love”

După ce a dat lovitura cu Taken și a arătat că lui Liam Neeson, la 50 de ani, îi șade foarte bine lângă Sylvester Stallone și Arnold Schwarzenegger, Pierre Morel a fugit în Statele Unite doar pentru a se reîntoarce la Paris. Probabil că lui Morel (ca și lui Roland Emmerich), nu-i plac treburile neterminate, pentru că numai de dragoste n-are Parisul parte în ”From Paris with Love”, ci de împușcături, explozii și atențe teroriste cu nemiluita.

Nu te aștepta la mari revoluții în acest nou action al lui Morel, despre care se spune deja că este noul John Woo, dar fără să greșești te poți aștepta la tupeu, explozii și, în ciuda unor rezolvări de situații care n-au nicio legătură cu verosimilul, la o mulțime de surpirze. Dacă John Travolta nu are nicio problemă cu filmele de acțiune, o surpriză plăcută este și Jonathan Rhys Meyers, care dă uneltirile din Dinastia Tudorilor pe sânge și andrenalină cât cuprinde.

Meyers este Reese, un Tânăr diplomat cu viață petrecută la birou, care-și condimentează slujba de asistent al ambasadorului SUA cu mărunte misiuni de agent CIA. Reese visează să devină agent cu acte în

regulă, prin urmare nu mai poate de entuziasm când primește prima lui misiune, aceea de a-l ajuta pe Wax (Travolta), un agent-vedetă, să scape de o celulă teroristă din inima Parisului. Deși este ceva mai is-



teric decât ar trebui, Jonathan Rhys Meyers se descurcă de minune (o jumătate din film stă cu o vază în mâna!) în chip de adjuvant al adevăratei vedete a filmului, chelul, tupeistul, nestăvilitul Travolta.

Melanj lejer de explozii și umor, From Paris with Love se dovedește a fi action-ul de comedie perfect pentru spectatorul care vrea 92 de minute cât mai spectaculoase și n-are nici o problemă că Morel importă de la americani un bau-bau foarte la modă, teroriștii pakistanezi. De văzut în grup cât mai mare.

Lup Marcel Gabriel, cls. a X-a D



Toamna

A sosit toamna la noi în țară cu ger și frig, aduse de Zâna Toamnă. Aceasta zână era îmbrăcată într-o haină cusută cu ată aurie, cu o coroană plină de pietre prețioase, de forma unor fructe. Păsărelele își iau la revedere de la copacii care plâng cu frunze după cântecul lor. Parcă peisajul, plin de flori, de fluturi, de raze de soare, se transformă într-un loc fară viață, pustiu.

Pe drumul lung, ca un covor ruginiu de frunze, se jucau trei fete: Ana, Dana și Marcela. Ele citeau o carte minunată despre magia toamnei. Cartea vorbea despre Zâna Toamnă care se plimba din sat în sat, ca să-și caute un ucenic care să o ajute la treburile zilnice: să anunțe păsărelele că vine frigul și că trebuie să se ducă în țările calde, să îi spună vântului când să sufle mai tare sau mai încet. Trebuie să-i spui ploii când să-și lase perlele argintii să cadă din cer, trebuie să le spui norilor când să acopere Soarele și când să lase razele lui să ne încălzească Pamântul. Nu e ușor să fii o zână bună!

A venit Zâna Toamnă și prin cartierul meu. Văzându-mă, s-a gândit că aş fi bună ca ucenică a ei. Atunci, m-a luat de mâna și m-a dus la tatăl ei, Anul. Acesta, de îndată ce mă văzu, m-a întrebat:

- Cum te cheamă, Tânără copilă?
- Cristina.
- Văd că ești potrivită ca ajutor al fiicei mele. Vei avea mult de lucru, dar știu că ești capabilă să faci asta.
- Vă mulțumesc că m-ați acceptat! E o onoare pentru mine!

Ziua următoare m-am dus la Zâna Toamnă și am început să vizităm: vântul, ploaia, norii și nu în ultimul rând, Soarele. Vântul este cam încrescut și e foarte greu să-l convingi să nu mai sufle aşa tare în fiecare zi. Ploaia este o fire mai liniștită, dar, dacă se înfurie, se transformă în

furtună. Norii sunt ca niște frați ascultători, dar, ca oricare alții, uneori fac și năzbâti. Soarele are o inimă foarte bună și se bucură de fiecare dată când îi ceri să încălzească pământul. Aceștia sunt prietenii mei și ai Zânei Toamnă. Prietenii cu care mă întâlnesc în fiecare săptămână.

Într-o zi, i-am cerut zânei să mi le arate pe surorile ei: Primăvara, Vara și Iarna. Le-am vizitat și pe ele și mi-am dat seama că sunt foarte drăguțe. De atunci merg la ele în fiecare zi, sperând să le pot ajuta când au nevoie. Am făcut cunoștință și cu sora lor mai mică, Luna.

Ana, Dana și Marcela au închis cartea cu povești și au început să se joace cu câinele lor, Grivei, neștiind însă că privirea iubitoare a zânei le urmărea. Eu, ca ucenică, zâmbeam și mai enigmatic dintre filele cărții...

**AM ÎNCĂLECAT PE-O ȘA, ȘI V-AM SPUS
POVESTEAAAŞA!...**

Nuszer Cristina Adrienn, cls. a V-a



Grafica: Trif Mihaela, cls. a XI-a E

Asfințit marin

Îmi amintesc de clipele în care priveam cum soarele diurn și palid se strecu după orizont lăsând în urmă mii de raze răzlețe viu colorate. Cu aripile delicate și desprinsă parcă dintr-un vis, o pasăre se ivește pe cerul roșiatic ca flacăra arzătoare a unui foc care se răsfrângă în apa păciuită a mării. Simțeam cum eu eram acea pasăre pe deplin liberă care zbura cu mândrie spre țărmuri neexplorate.

Rapizi și grațioși, pescărușii brăzdau cerul descriind curbe dintre cele mai fantastice, plonjând în mare și înălțându-se apoi spre cer de parcă ar fi fost catapulte.

Totul era tăcere și calm. Ici-colo, zăream câte o persoană la fel de fascinată ca și mine de peisajul feeric oferit de natură.

Noaptea începea să pună stăpânire pe întreg peisaj. Orizontul se colora în roșu, ultimele raze dansără pe apă ca și niște mănuchiuri de flăcări sub tremurul valurilor mici. Simțeam că ceva apune și în mine, dar am decis să mă întorc acasă fericită, cu gândul că mâine voi avea parte de o experiență la fel de deosebită ca cea de azi.

Laczak Anita Andrea, cls. a IX-a B



Grafica: Trif Mihaela, cls. a XI-a E



Grafica: Ardelean Gabriela, cls. a XI-a D

Iarna

Iarna... Unii și-o imaginează ca pe o femeie cu inimă de gheață, care nu simte durerea din sufletele oamenilor atunci când trimite peste lume viscolul și gerul. Eu mi-o imaginez ca pe o regină bună, ce pune stăpânire pe tot cuprinsul țării și, acoperind pământul cu mantia ei albă, face ca totul să pară mai pur, mai fin, mai gingeș.

Mai întâi încep să coboare din cerul lipsit de soare steluțe mici de zăpadă, apoi mai mari, formând un covor pufos. Ele seamănă cu niște fulgi plutind alene spre pământ.

Peste tot se aşterne o adâncă și misteroasă tăcere. Omătul îmbracă casele, pomii și pământul, transformând această lume într-un tărâm alb, vrăjit.

Totul pare de zahăr.

Copacii îmbrăcați în promoroacă seamănă cu niște fantasme. Plapuma albă și moale s-a întins peste deal. Grâul își doarme somnul sub pătura groasă de nea. În zare se aud hohotele de râs ale copiilor care se dau cu săniuța pe derdeluș.

Moș Crăciun privește pe geamurile aburate ale caselor, iar bradul împodobit își așteaptă colindătorii.

E iarnă... și totul e atât de frumos.

Tempe Raluca, cls. a IX-a B

Copilăria, o lume a inocenței

Copilăria... fântână de aripi în grădina timpului... Toți cei înaintați în vîrstă își doresc să revină în tărâmul tău de basm, unde pot fi oricine și orice, unde visele capătă formă devenind realitate. Numai gândindu-se la „Zilele copilăriei” și la jocurile ei li se înlăcrimează ochii. Dorința de a reveni în copilărie este nemărginită.

Îmi amintesc cu drag de acei ani frumoși în care nu mă preocupa ziua de mâine, mă bucură orice lucru care acum poate mi se pare stupid, dar atunci părea atât de interesant. Fericirea și magia copilăriei nu pot fi readuse decât prin rememorarea acelor clipe prețioase, căci orice povestire e, de fapt o retrăire a întâmpinării.

Universul acesta feeric, lipsit de griji în care jucările sunt cei mai buni prieteni, iar linistea e întotdeauna păzită de mângâierea unui adult reprezentă magia copilăriei. Orice copil cu care mă jucam îmi era prieten, nu știam ce înseamnă răul și să vezi un bine în tot ceea ce faci. Inocența și naivitatea nu lasă să se întrevadă nimic din aspectele nedorite ale realității, iar jocul devine o modalitate de cunoaștere a lumii.

Să fii copil... e atât de frumos!

Tempe Raluca, cls. a IX-a B



Grafica: Cizmar Tabita, cls. a X-a G

Povestea unei poezii

Așa este, eu sunt o poezie și mă numesc „Gânduri ascunse”, vă scriu pentru a vă dezvălu-i o situație ingrată.

Am stat timp de trei săptămâni înghesuită în mintea unui scriitor. Probabil că vă întrebați cum a fost posibil să fiu înghesuită, nu? Ei bine, am să vă lămuresc.

Într-o zi din zilele mele chiar a întrecut măsura. M-a trimis în trecut în anul 1920, apoi în fiecare zi am fost nevoită să mă lupt cu problemele sale. Până și cu „ce mănânc?” m-am luat la harță; apoi cu „Ce să fac azi?”, „Cu ce să mă îmbrac?”, „Ce să cumpăr?”. A trebuit să-i rezolv chiar și problemele economice și materiale.

Nici măcar atunci când am ajuns pe hârtie nu am scăpat de necazuri. Rima încrucișată mă îngheonțea mereu, iar ritmul trohaic și iambic se certau întruna până să luau durerile de cap.

Când am fost dusă la tipografie toată lumea voia să mă schimbe. Dar ce, chiar nu sunt bine aşa cum sunt?

Am fost tipărită într-o carte alături de prietenele mele și credeam că am scăpat de necazuri. Dar la bibliotecă eram împrumutată unor copii neglijenți, unii vărsau ceai fierbinte, unii aruncau firmituri de pâine peste mine, alții scriau cu pixul pe teritoriul meu, iar alții îl îndoiau.

Acum am ajuns să fiu ruptă din carte și sunt purtată pe „aripile vântului” de încolo.

Am auzit doi copii spunând că voi fi dusă împreună cu hârtia pe care locuiesc la reciclat.

Vai de mine...!!! Voi chiar credeți că merită o poezie o viață atât de cruntă?

Tempe Raluca, cls. a IX-a B

Călătoare în lumea cuvintelor

Cuvinte? Ce sunt cuvintele?

Ele sunt...cărările faptelor. Un mijloc perfect de comunicare. Cu ajutorul cuvântului omul poate gândi. Cuvântul dă sens existenței umane, atotputernicia acestuia guvernează lumea.

Cuvântul este sluga mintii, căci ce voiește mintea, aceea tâlcuiește cuvântul.

Eu cred că...ele sunt vocea inimii.

Înșirate una după alta cuvintele pot crea valori artistice, opere de preț pentru mintea și inima cititorului.

Literele sunt spinele unui univers ce vrea să fie auzit... cuvintele sunt împletiri de litere ce dansează pe buze, iar frazele sunt alai de cuvinte ce s-au îndrăgostit și s-au prins într-un dans al ideilor. Un cuvânt spus din inimă, binevoitor valorează foarte mult, având un efect benefic asupra persoanei căreia î se adresează. Așa percep eu cuvintele...

În această lume eu sunt doar o călătoare printre mii de cuvinte.

Tempe Raluca, cls. a IX-a B



Grafica: Cizmar Tabita, cl. a X-a G

Un vis, un început... și o rază de soare

Uneori stau și mă gândesc ce scurtă e viața unui om! Viața fiecăruia e precum o stea. La început, când apare pe cer strălucește precum un soare, cu o intensitate mai mare sau mai mică, iar la maturitate începe ușor să pălească și, în final, dispare neajutorată precum pâlpâirea unei lumânări. Dar parcă cel mai frumos moment e când strălucește, când are putere, este acea parte a vieții, numită copilărie și adolescență.

Rețeta pentru copilărie: se pună o rază de soare, o petală de trandafir, o stea strălucitoare, o picătură sau două de ploaie, câțiva fulgi de nea, un curcubeu, un câmp înverzit, o mare nesfârșită, cântecul duios al mamei, vorba înțeleaptă a bunicului, apoi se amestecă totul cu un zâmbet propriu, cristalin și de neînlocuit! Nu e om care odată în viața sa, să nu fi știut ce înseamnă să fii copil. Pentru orice suflet de copil, zilele de sărbătoare sunt un micuț colț de rai.

De Crăciun, împreună cu cei dragi, îmbraci bradul. Puzderii de stele și steluțe gingășe atârnă de ramurile verzi ale bradului. Globurile de cristal, ghirlandele multicolore, parcă toate îți dau încă un motiv să te bucuri de copilărie. Și Paștele este o sărbătoare prețuită. La biserică, în noaptea invierii, toți aprindem lumânări ce dansează feeric.

Odată cu Paștele, vine și primăvara, care aduce cu ea soarele, ale cărui raze scăpărau prin frunzișul des, asemenea razelor de cristal.

Toate acestea fac parte din viața tuturor, dar mai ales din viața unui copil, care se bucură atât de mult pentru orice lucru, încât îți dorești și tu să devii din nou copil!

Denise Ardelean, cls. a IX-a D

Speranță...



Grafica: Ardelean Gabriela, cls. a XI-a D

Înserarea

Niciun spectacol nu e mai fascinant decât cel oferit de apusul soarelui în Delta Dunării. Cerul îmbrăcat în culorile purpurii ale stăpânului învins de mișcarea pământului, își reflectă nuanțele în penajul păsărilor multicolore. Stropii de apă rămași pe aripile lor par mici diamante ce le încoronează pentru efortul de a salva gustul tutelar de la pieirea în prăpastia fără fund a undelor. Încet, încet, totul se transformă în nemîșcare și simți cum pacea îți surprinde trupul și sufletul. Verdele sălcilor devine violet, albastrul pur al apei se însângereză, apoi se întunecă treptat, precum cerul. Ai impresia că e momentul vechi al începutului începuturilor, când universul încearcă să se nască. Din această pace adâncă răsare luna, aruncându-și văpaia dintre tulpinile subțiri și aproape compacte ale trestiilor. Nu are aceeași putere ca soarele, însă razele ei cern lumina care stăpânește acum ținutul vrăjit, ca de basm, al apelor.

Acest spectacol ia forme diferite în fiecare zi a anului, și apusul devine o priveliște mereu aceeași, ca de basm, a apelor și totuși de-a pururi nouă.

Moiș Adriana, clasa a IX-a E

Priveam îngândurată, spre goala odaie, în care altădată trăiam atât de intens. Aici mi-am făcut atâtea vise gata să-și ia zborul cu aripile întinse spre lumea dragostei și-a bucurie, o lume pe care am căutat-o poate în zadar. Dar gata, îmi simt toate visurile stinse, nimic nu poate să mă mai bucure. Frigul de afară îmi dă senzația de o grea singurătate care mă copleșește și mi-e greu să mă gândesc la ziua de mâine, iar ploaia care cade continuu mă face și mai tristă, mai îngândurată. Urmează o altă noapte solitară care nu ține cu mine, cu idealurile mele, dar mă gândesc că trebuie să răzbesc în tot acest haos, și-n toată această întunecime întrezăresc o undă de lumină.

Iar dacă în sufletul meu „vioarele plâng”, e semn că ceva s-a întâmplat... Acum aş vrea ca totul să devină ca înainte, aş vrea ca viața mea să urmeze o cale dreaptă, liniștită și plină de speranțe.

Nu voi lăsa ca toamna nervoasă să mă domine, să mă răscolească mai mult decât a făcut-o până acum, și-n unda aceea sclipoare, un gând nobil se ridică și mă duce spre o altă lume. Pot, da pot să mă schimb. Pot să trăiesc mai intens sentimentele pozitive. Vreau să simt din nou că pot zbura, că pot să mă bucur de tot ce mă înconjoară. Vreau să cred că ceea ce mă poate schimba e toamna poetă, că rândurile care le aştern au eliberat din mine energia negativă, iar acum sunt liberă și mă pot exprima. Asta e tot ce îmi doresc și trăiesc cu speranță că aşa va fi, că visele mele se vor împlini.

Lorena Niste, cls. a XII-a B

Pustietate

Vinerile posomorâte de noiembrie presară în sufletul oricui ideea unui sfârșit trist și parcă mai impersonal ca niciodată. Cu aripile întinse, noaptea solitară se grăbește să ucidă chiar și ultima licărire de lumină răsfirându-și întunericul intr-o



Grafixă: Pop Izabela, cls. a X-a E

clipă...

Condamnarea la contemplare te amenință tot mai mult și mai puternic cu fiecare secundă petrecută în goala odaie a părăsitului conac din pustiul oraș al uitării galaxiei. Treptat, devii nebun de negru și simți că pierzi controlul. Nu mai ești stăpân peste iubire ci rob într-o grea singurătate morbidă și atemporală.

Este tragic orice și se întâmplă. Nu mai știi ce să gândești, pierzându-ți increderea chiar și în umbra sclipitoare ce se prelinge încetișor pe tapetul rațiunii tale incerte. Simți cum toamna nervoasă urlă în interiorul tău și ironizează până și ultima lacrimă a sufletului. Din acest moment auzi nemulțumit cum vioarele plâng oriunde încerci să fugi cu pașii tăi efemeri, lipsiți de siguranță.

Și ce faci? Renunță?! Nu! Nu ai voie... cândva erai stăpânul universului, nu uita! Nu fi laș... Las-o în pace! Toamna, poate blestemată va delira în interiorul tău mereu de acum înainte. Nu mai ai ce să-i faci. Ești un bolnav de zgomot negre ce-ți invadază traiul tău solitar. Gândește-te doar: cândva erai stăpânul tuturor... Și stai liniștit; ascultă-ți conștiința încă pură. Cândva se va sfârși aceasta toamnă nebună, nebună...

Iris Morar, clasa a XII-a B

Lumea teatrului

Lumea teatrului este o lume cu multe secrete și taine, însă o lume fascinantă care primește pe oricine în ea. Lumea teatrului are în centrul ei spectacolul de teatru. Dar oare ce este teatrul?

Am putea afirma că teatrul este un loc magic în care actorul devine ceea ce este menit să fie: elementul principal al spectacolului, principalul transmițător de emoție, acela care creează atmosferă specială ce-l determină pe spectator să meargă în sala de teatru iar și iar. Statutul de spectator la un spectacol de teatru sau de operă nu presupune o atitudine pasivă. Nu e ca atunci când te uiți la televizor, nici măcar ca atunci când mergi la cinema. Toți cei din spațiul acela mare sunt implicați direct și fiecare urmărește să facă ceva la care să contribuie și ceilalți. Actorii, cântăreții și instrumentiștii iau parte la realizarea spectacolului; spectatorii iau și ei parte, cu atenția lor, cu râsetele, cu aplauzele, cu respectul lor.

Teatrul are și limitele lui. Nu ne înfățișează o cameră adevărată, ea este pictată pe pânză sau realizată din decoruri și doar

sugerează o cameră, nefiind una reală. Dar aceste limite lasă loc imaginației spectatorilor, care au libertatea să completeze dimensiunile spațiului. Cei din sală ne prefacem că aceste lucruri sunt reale, ca povestea să aibă loc. Implicarea spectatorilor în derularea reprezentăției îi fac părtași la spectacolul propriu-zis, să credă într-o iluzie pentru că altfel nu simte satisfacția deplină a receptării artei.

Când mergem la teatru intrăm într-o lume, în

lumea teatrului. Aici totul are o ordine aparte și totul are locul lui. Lumea aceasta pare o lume perfectă, cu regulile și contrastele ei, și permite oricărui om să facă parte din ea.

Marea dezamăgire ce mă cuprinde, însă, de fiecare dată când mă gândesc la lumea teatrului este aceea că, încet, încet, lumea teatrului dispare din viața tot mai multor oameni, copii și adulți deopotrivă, oameni de toate vîrstele și categoriile sociale, oameni care s-au lăsat absorbiți de noua eră a tehnologiei și au uitat să aprecieze ce este cu adevarat frumos. Acești oameni trăiesc într-o lume virtuală, captivați de calculator și televizor fără să-și dea seama de răul pe care și-l fac singuri. Dar trebuie să ținem înțotdeauna cont de faptul că „Teatrul nu este viață în miniatură, ci viață mărită enorm, viață exagerată înfiorător”. (H.L.Menchen).

Ioan Buftea, cls. a XII-a B



Grafica: Chinde Cosmin, cls. a XI-a C

România, partea mea de lume

Orice om are, pe lângă mama care l-a născut, încă o mamă care îl adăpostește și care este țara în care s-a ivit pe lume.

Francezii au ca mamă Franța, englezii, Anglia iar românii au o mamă minunată, România. România, țară frumoasă și bogată care cere în schimbul bogățiilor ca fiile ei să o apere mereu, de cei care râvnesc la comorile ei.

Români s-au dovedit niște fii destoinici, apărând cu prețul vieții, pământul sfânt al țării. Începând cu dacii și continuând până în ziua de azi, copiii României au dovedit curaj în luptă, credință că ei vor ieși învingitori și iubire pentru patrie.

Bogățiile României, atât cele de la suprafață, grânele aurii, livezile încărcate cu fructe ademenitoare, viile robite de greutatea strugurilor zemoși, pădurile cu copacii uriași ca niște bătrâni cărturari, uitați de vreme și de moarte, cât și cele din străfundurile pământului, aurul strălucitor, argintul, fierul atât de folosit și alte bogății, izvoarele minerale aducătoare de sănătate, ce izvoresc din sraturile solului binecuvântat și multe altele, au atras mereu lăcomia prădătorilor străini.

În ciuda încercarilor de a pune mâna pe bogății, aceștia n-au reușit decât să piardă soldați care s-au dus luptând pe celalaltă lume, deoarece iubirea românilor pentru țară a izbucnit năvalnică în inimile acestora, îndemnându-i la luptă pentru a-și salva mama.

În cel de-al doilea război mondial România a fost ca o căprioară nevinovată, încolțită de lupi flămânci din toate părțile.

Totuși români au luptat obținând victorii strălucitoare împotriva dușmanilor, adăpând cu sânge cald pământul părjolit al țării.

Trif Mihaela, cls. a XI-a E

Riscurile calculatorului

Calculatorul a devenit în ultimii ani o prezență incontestabilă în viața oamenilor. Este de domeniul evidenței faptul că în ziua de azi, absolut în orice domeniu, de la cele mai practice până la cele mai teoretice, calculatorul a devenit indispensabil dintr-un singur motiv: eficiență.

Este adevărat că multe activități pot fi realizate și acum fără ajutorul calculatorului, dar nu cu același randament. Rapiditatea cu care se desfășoară evenimentele din mediul înconjurător determină oamenii, oricât de retinenți ar fi față de utilizarea calculatorului, să apeleze la acesta pentru a se adapta schimbărilor. Studiile realizate în ultimii ani arată că persoanele care petrec foarte mult timp în fața calculatorului ajung în scurt timp să aibă diverse probleme.

Limitarea utilizării nu este mereu posibilă, deoarece pentru foarte mulți, acesta reprezintă un instrument de lucru. În această categorie se includ, în special, persoanele adulte. Însă pentru copii și adolescenți, calculatorul reprezintă mijloc de recreere și, de multe ori, el acaparează în întregime timpul liber al acestora.

Într-adevăr, beneficiile aduse de calculator în viața de zi cu zi nu pot fi puse la îndoială, însă din ce în ce mai mulți oameni, în special copii și adolescenți, tind să utilizeze calculatorul fără a viza doar eficiență și adaptabilitatea. Apare riscul utilizării în exces a calculatorului, ceea ce are consecințe grave asupra sănătății fizice și psihice a persoanei utilizatoare. Probleme se nasc începând cu utilizarea inadecvată a calculatorului. Utilizarea calculatorului mai mult de 3-4 ori pe zi duce la efecte ca: miopie temporară, dureri de cap, vedere încețoșată, ochi iritați sau uscați, creșterea sensibilității la lumină, imagine dublă etc., dar și dureri de spate sau de gât, dureri ale articulațiilor mâinilor. Pe de altă parte, din punct de vedere psihic, se poate ajunge chiar la dependență. Calculatorul reprezintă cel mai mare pericol pentru tinerii care pierd ore în sir stând pe Internet și jucând tot felul de jocuri care uneori le pot afecta sănătatea.

În concluzie, deși atât de eficient și de folositor în toate activitățile omului, calculatorul poate fi și foarte dăunător, aşa că trebuie să avem mare grija și să-l folosim doar la nevoie.

Raul Ghișan, cls. a XII-a B



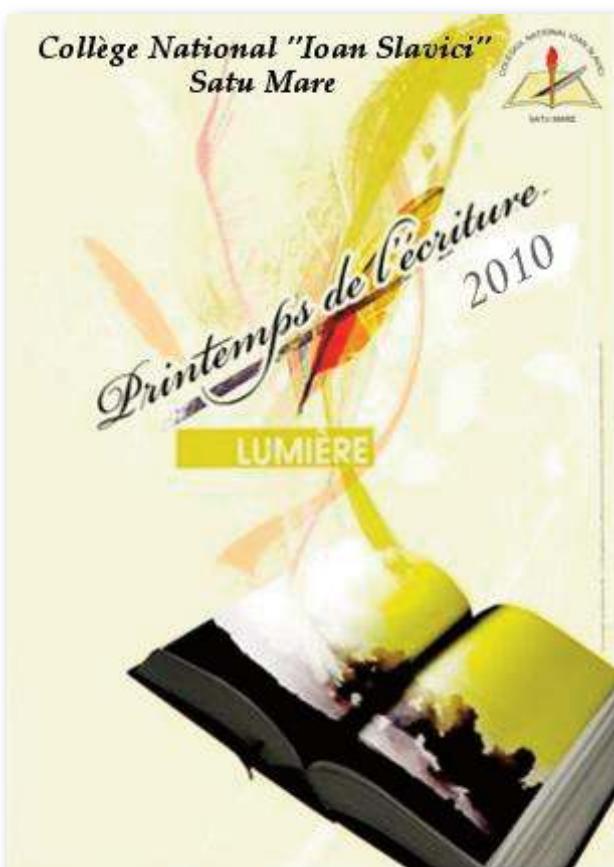
Grafica: Pop Izabela, cls. a X-a E

Broșura concursului de creație literară în limba franceză

Primăvara scrisului 2010

În cursul lunii octombrie un colectiv redacțional format din elevii grupelor de bilingv – franceză din clasa a XII-a D, au lucrat la editarea broșurii Primăvara scrisului, broșură în care au fost incluse: 34 poezii, 19 povestiri, 19 reportaje, 27 eseuri, 8 critici. Ulterior au mai fost incluse două categorii; descrieri (în număr de 10) și portrete (în număr de 13).

S-au remarcat în redactarea revistei elevele : Filimon Mihaela, Lup Gabriela, Pienariu Ana Marcela iar elevii care au participat cu un număr mare de lucrări la cele 7 secțiuni



sunt din clasele: XII D și XI E bilingv – franceză. Au mai participat la concurs cu variate lucrări și elevi din clasele: a XI-a G, a X –a A, B, C, D, E, F, G, a IX-a A, D, F și G.

Lucrările au fost trimise în Franța în vederea jurizării lor de către elevii din liceele din Valence. Rezultatele se vor afla în vacanța de primăvară când va avea loc festivitatea de premiere. În acest an festivitatea va avea loc în Satu Mare la Colegiul National "Ioan Slavici", spre deosebire de anul trecut când a avut loc în Valence.

Biblioteca liceului oferă spre lectura broșura.

Ana Marcela Pienaru, clasa a XII-a D

Voluntari prin fapte

În colegiul nostru sunt mulți elevi voluntari care se preocupă de copiii nevoiași, cei care, la o vîrstă foarte fragedă, au uitat să zâmbească. Astfel, elevii din clasa a XI-a B s-au hotărât să ajute cei 33 de copii de la Grădinița "Don Bosco". Elevii din XI F s-au mobilizat și, conform parteneriatului încheiat între CNIS și Centrul Scolar de Educație Incluzivă, au vizitat o clasă de gimnaziu din cadrul Școlii Speciale Nr. 1, pentru a le oferi cadouri.

Am colaborat și cu Radio Transilvania pentru spectacolul din 16 decembrie, ocazie pentru care am adunat la nivel de liceu rechizite, dulciuri și, bineînțeles, jucării, în cadrul campaniei "Inimă bună". Să nu îi uităm nici pe voluntarii care ajută săptămânal Asociația Frères Romania în activitatea lor cu copiii provenind din familii defavorizate din Mădăras.

Voluntarii din colegiul nostru au luat parte la manifestările organizate de Ziua Internațională a Voluntarilor din 3 decembrie 2010, pe Aleea Coposu, încheiate cu un moment festiv în cinstea voluntarilor din Satu Mare.

"Hai să dăm mâna cu mâna..."

În 29 noiembrie 2010, a avut loc concursul de istorie între clasele a IX-a din colegiul nostru, intitulat "1 Decembrie – Ziua Națională a României". Această activitate face parte din parteneriatul școlii noastre cu Muzeul Județean. Concursul s-a desfășurat în sala festivă, iar de organizarea lui s-au ocupat doamnele și domnii profesori din cadrul catedrei de științe socio-umane.

Fiecare echipaj a fost alcătuit din câte 4 reprezentanți ai fiecărei clase a IX-a. Ei au avut de susținut 3 probe, toate având legătură cu Marea Unire de la 1 Decembrie 1918. Echipajele câștigătoare au primit diplome și premii drept răsplată a muncii lor.

Cât timp juriul a deliberat, elevele din clasele a XI-a G și a XII-a F, sub îndrumarea prof. Ioan Petrovici, au susținut un scurt program artistic ce a cuprins cântece și poezii patriotice.

Cuprinși de bucuria sărbătorilor, ne-am gândit, la rândul nostru, să o împărtăşim celor din jur.



Săptămâna 13 – 17 decembrie 2010, inițiată în urmă cu 3 ani de Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională și denumită sugestiv "Săptămâna inimilor darnice", ne-a oferit prilejul de a dărui zâmbet, speranță, ferire copiilor defavorizați.

În școala noastră săptămâna a debutat încă din primele zile ale lui decembrie, cu o mulțime de acțiuni în care s-a implicat un mare număr de voluntari, elevi și profesori.

Acum, după ce s-a încheiat, putem spune că întreaga campanie umanitară, pe care am numit-o "Inimă Bună" a meritat toată implicarea noastră sufletească.

Spectacolul de binefacere "Poveste de Craciun", organizat de Radio Transilvania și Fundația "Maria" în data de 16 decembrie, reprezintă în fiecare an o cazie în plus de a oferi cadouri copiilor din orfelinalele sătmărene. Din donațiile făcute de elevii noștri, s-au adunat

8 pungi mari de jucării, 25 de caiete studențești, o mulțime de instrumente de scris, 15 cărți de literatură pentru copii. La acestea s-au adăugat și cele 20 de cărți donate de biblioteca școlii. Elevele voluntare Carla Knoblau și Loredana Farcaș din XI B s-au numărat printre organizațori, participând la pregătirea pachetelor personalizate și la distribuirea lor după terminarea spaectacolului.

Moșul a venit și anul acesta la micii de la Centrul de zi din Mădăras, prin intermediul nostru, al elevilor din clasa IX E. În cadrul campaniei "Inimă bună", am oferit 20 de pachete constând în dulciuri, jucării și rechizite școlare. Ajunși la destinație, am fost întâmpinați cu brațele deschise și de către copii, și de către înimoșii asistenți sociali. În timpul petrecut cu ei, am desfășurat activități de sprijin (dictare, exercitarea cititului), dar și jocuri distractive. Ne bucurăm că am reușit să-i facem fericiți pe copiii defavorizați din Mădăras și suntem siguri că le vom mai oferi și altădată ajutorul și compania noastră.

Elevii clasei a VIII-a, s-au gândit ca Sfântul Nicolae să vină și la copiii ai căror părinți nu au posibilitatea să le ofere ce-și doresc. Cu ajutorul domnului profesor Ovidiu Fărcaș, s-au organizat să ajute două familii foarte nevoiașe din orașul nostru. Fiecare elev din clasă a adus câte puțin din ce a crezut că e binevenit. Astfel s-a adunat o cantitate mare de produse, constând în ulei, zahăr, orez, făină, paste, jucării, fructe, dulciuri și cărți. Moșul a dorit să fie cât mai discret, astfel că în Ajunul Sfântului Nicolae pachetele au fost lăsate, ca într-un basm, în fața ușii celor două familii, ca surpriza și bucuria să nu fie umbrite de nimic.

Joi, 16 dec., 10 eleve din X A și XI D (Alida Balea, Adriana Molnar, Ioana Sarca, Anita Paul, Maria Hanus, Călină Toma, Mădălina Săvianu, Georgiana Marina, Laura Birtoc, Ana Belbe) au fost la copiii cu deficiențe de auz și vorbire de la



Școala Specială, cărora le-au oferit cadouri constând în 16 pachete cu dulciuri, jucării, instrumente de scris, materiale pentru confecționarea de felicitări. Georgiana a emoționat asistența cu vocea ei de înger: clopoțeii de argint ai colindeilor au răsunat și în lumea tăcerii...

Odată cu apropierea sărbătorilor de iarnă, fiecare dintre noi simte nevoie de a face o faptă bună. De când am început liceul, am făcut fiecare câte un mic cadou unui coleg sau unui prieten apropiat. Anul acesta ne-am gândit să renunțăm la vechile obiceiuri și să facem ceva mai mult, aşa că am adunat câte puțin de la fiecare și am făcut un mic cadou celor 33 de copii mai săraci de la Grădinița „Don Bosco” de pe bulevardul Cloșca.

Văzând bucuria și lumina din ochii copiilor, ne-am dat seama că gândurile noastre au fost de bun augur.

Ne dorim să putem continua cu astfel de activități ori de câte ori vom avea ocazia.

Profesori voluntari,
Paula Galoș
Ramona Vagner

MUZEUL NAȚIONAL din Bucuresti , o dovadă a calității artei românești.

Începând cu anul 1948, Muzeul Național de Artă a fost găzduit în fostul palat regal aflat pe locul pe care primul rege al României, Carol I de Hohenzollern-Sigmaringen (1881-1914) construiește o clădire grandioasă, între anii 1882 și 1885, după planurile arhitectului francez Paul Gottereau. Aici, monarhul cu înclinații artistice și-a etalat colecția și și-a decorat biroul cu tablouri printre care unul de Lucas Cranach și altul de El Greco. Tot aici, soția sa Elisabeta (cunoscută sub pseudonimul literar de Carmen Sylva) cântă într-un salon împodobit de asemenea cu capodopere ale artei europene.



Palatul a fost distrus de un incendiu în anul 1927. Doar scara de marmură a supraviețuit flăcărilor. Noua clădire, terminată sub Carol al II-lea (1930-1940), a fost avariată de bombardamentele din cursul celui de-al Doilea Război Mondial. Cu toate acestea, a fost deschis publicului Muzeul Național, într-o parte a palatului, după abdicarea forțată a regelui Mihai. O statuie a lui Stalin străjuia intrarea.

În timpul evenimentelor din 1989, în jurul palatului s-au dat lupte crâncene. Clădirea a fost serios afectată și câteva lucrări au fost deteriorate, dar majoritatea au putut fi restaurate ca rezultat al donațiilor în bani. Colecția de artă de la București are acum o excelentă reputație in-

ternațională.

Încă din prima jumătate a secolului al XIX-lea, s-au făcut eforturi pentru alcătuirea unei colecții de artă la București, dar aceste eforturi s-au limitat la arta autohtonă. Achizițiile s-au extins la arta vest-europeană sub domnia lui Carol I. Lucrările cumpărate corespundeau gusturilor contemporanilor și cuprindeau picturi italiene din secolele al XV-lea până la cel de-al XVIII-lea, artă germană și flamandă și –conform dorințelor suveranului – lucrări spaniole. Carol I a introdus drept condiție în testamentul lui ca operele din colecția să să nu părăsească țara, fiind proprietate a Coroanei României.

Colecția regală, care a fost găzduită în diverse locuri din țară, a constituit baza înființării Muzeului Național în anul 1948. Numeroase lucrări de artă au fost aduse la București din diferite muzee din toată România. Colecțiile particulare ale intelectualilor ca Anastasie Simu, Ioan Cantacuzino, George Oprescu și Toma Stelian au fost o altă sursă de tablouri. Muzeul le datorează acestora recunoașterea pentru multe opere de artă modernă românească.

Secțiunea dedicată artei medievale românești este unică în țară. Mai mult de 9500 de exponate demonstrează nivelul la care ajunsese arta între secolele al XIV-lea și cel de-al XIX-lea, ca de exemplu fragmentul de frescă Cina cea de taină (1364-1365). Pe lângă numeroase icoane, Tetraevangheliarul este considerat una dintre cele mai importante lucrări, iar cărtile vechi sunt extrem de valoroase. Sunt expuse și broderii, obiecte de cult din metale prețioase.

Secțiunea de artă modernă românească este o dovadă clară a rolului important jucat de artiștii români în secolele al XIX-lea și al XX-lea. Câteva tablouri l-ar putea face să credă pe privitor că se află într-un muzeu francez deoarece stilul lui Nicolae Grigorescu (1838-1907), de exemplu, este puternic influențat de impresionism.

Sunt expuse mai mult de o sută dintre lucrările lui. Tablouri ca Pe malul mării, care înfățișează o femeie elegant stând la malul mării, cu eșarfa fluturând în vînt cu umbrela pusă



neglijent alături, creează o atmosferă aparte. Pânzele de Ion Andreescu, Ștefan Luchian, Theodor Pallady, Theodor Aman, Gheorghe Petrașcu, Nicolae Tonitza și Ștefan Dimitrescu demonstrează și ele importanța pictorilor români, care adeseori urmau canoanele vestice.

Sculptura este și ea reprezentată. Sunt demne de menționat operele lui Constantin Brâncuși (1876-1957). Statuia sa de bronz Rugăciune și bustul de marmură Somnul au un stil inconfundabil, aducând aminte de limbajul fizic al lui Rodin. Colecția de artă românească

este completată de un important număr de gravuri și desene.

Galeria de artă europeană deține mai mult de 2450 de picturi expuse în 15 săli. Printre expoziții se numără lucrări de Antonello da Messina, Boccaccino și Francisco de Zurbaran, ca și picturi de Lorenzo Lotto, Veneziano, Tizian și Tintoretto. Tabloul lui van Eyck Portretul unui bărbat cu inel, degăză o mare liniște, iar figura fermă din Portret de femeie dezvăluie o latură nebănuitură a lui Peter Paul Rubens. Impresioniștii francezi sunt reprezentați (printre alții) de Biserica din Moret iarna" a lui Sisley și de Camille de la Claude Monet.

Arta contemporană își are propriul sediu în București. Galeria, deschisă în 2004, se află în monumentala clădire ridicată de Nicolae Ceaușescu, Palatul Parlamentului. Cu cele o mie de încăperi, ea este mai mare decât Palatul Regal.

Sursă: „100 cele mai frumoase muzeu ale lumii”. Editura ALL, 2006

Delia Sălăgeanu, clasa a XII-a D

Monumente miraculoase

Nenumărate structuri au fost ridicate de arhitecți și constructori umani din vremea când strămoșii noștri îndepărtați au proptit două crengi una de alta ca să-și facă un adăpost și dintre ele au supraviețuit câteva mii. Unele nu sunt simple aglomerări de piatră, ci structuri și locuri pătrunse de mister sau semnificație. Deosebi, aceste construcții au fost lăcașuri de închînăciune.

Întotdeauna au fost construite cu o profundă implicare spirituală sau emoțională, în care geniul celui care le-a conceput și al meșteșugarilor să aliat în mod fericit cu un loc de o frumusețe naturală specială.

Uneori, combinația dintre structură și locație depășește granițele unei anumite religii. Altarele din Ierusalim și din Sfânta Sofia din Istanbul au aparținut succesiv unor grupuri cu credințe

diferite; dar toate au recunoscut aura de sfințenie și mister ce părea să fi pătruns în fibra acestor lăcașuri ale lui Dumnezeu. Chiar și turistul grăbit, îmboldit mai mult de curiozitate decât de fervoarea religioasă, rămâne deseori încremenit într-o tacere reverențioasă, în locurile în care se îmbină frumusețea naturală cu măiestria și devotjunea omului, cum este templul lui Apollo de la Delphi din Grecia.

Uneori, puterea unei legende străvechi conferă importanță unui loc, cum este Knossos din Creta; altele, ca Taj Mahal, creat de un împărat îndurerat de moartea soției lui, ne copleșesc cu emoțiile ce par să trăiască în formele și tacerea lor.

(Sursa: *Lumi fascinante, locuri uimitoare*, Reader's Digest, 2007)

Darius Lazar, clasa a XII-a D

Tărâmuri legendare

Când viața de zi cu zi ne dezamăgește, noi, oamenii, visăm și multe vise au fost transformate în legende despre ținuturi de vis, veșnic inabordabile. În toate culturile, ținuturile mitologice sunt deseori descrise ca fiind scufundate sub valuri. Povestea Potopului din Vechiul Testament are ecouri până dincolo de Orientul Mijlociu; filozoful grec Platon a fost primul care a descris continentul-insulă Atlantida, distrus de zeul marii Poseidon. Asemenea mituri și povești își au originea în amintiri populare despre eruptii vulcanice, cutremure și valuri de flux, despre care se știe că au distrus atâtea culturi insulare. Distrugerea Therei (Santorini de azi) de către explozia vulcanică a avut un efect catastrofal asupra ținuturilor din jurul Mării Egee mai ales asupra Cretei, centrul culturii minoice.

Legendele legate de regele Arthur, cu povești pe jumătate păgâne, pe jumătate creștine despre un rege războinic, au determinat apariția unor locuri asociate cu el. Unii consideră că Glastonbury ar fi insula Avalon, locul de odihnă a lui Arthur; alții identifică fortul din secolul V al castelului Cadbury din Somerset cu curtea lui Arthur din Camelot. În timp ce unii tânjesc după cavaleri în armuri sclipitoare, alții râvnesc aur. Conchistadorii spanioli au încercat în zadar să găsească El Dorado, împărăția legendară a unui rege îmbrăcat în pulbere de aur.

Ionuț Vîlcu, clasa a XII-a D



Povestea regelui Arthur

Regele Arthur a fost prima dată menționat într-un poem din secolul X dar a fost popularizat de Geoffrey of Monmouth în secolul XII. Diverse elemente au fost adăugate legendei – dragostea de curte de către Chretien de Troyes, Sfântul Pocal de către Robert Deboron – dar Sir Thomas Malory a fost cel care a adunat toate elementele într-o poveste.



Arthur al lui Malory aparține tradiției eroice, luptând cu orice preț pentru a-și dobândi regatul. Crescut de vrăjitorul Merlin, el se dovedește în tinerețe adevăratul moștenitor al tronului, scoțând dintr-o piatră spada fermecată Excalibur, faptă pe care n-a putut să-să savârșească nimeni altcineva. După ce și-a asigurat regatul, a primit spada în dar de la Doamna Lacului. S-a căsătorit apoi cu Lady Guinevere, primind ca parte a zestrei ei Masa Rotundă, și și-a stabilit reședința la Camelot.

Cavalerii au fost supuși unor încercări de vitejie, culminând cu căutarea Sfântului Pocal. Dar prăbușirea lui Arthur a fost în cele din urmă provocată de dragostea pentru Guinevere a celui mai important cavaler, Sir Lancelot. Armonia n-a mai putut fi menținută și nepotul regelui, Mordred, a încercat să ia puterea. Arthur și Mordred s-au luptat la Camlan, unde amândoi au pierit – și odată cu ei și regatul Camelot.

Ionuț Vîlcu, clasa a XII-a D

Dileme și simboluri

Când primii noștri strămoși și-au făcut cu pigment conturul mâinilor pe pereții peșterilor, ei făceau primele declarații de identitate personală. Mult mai târziu, urmașii lor au început să-și lase amprenta chiar pe peisaj, sporind uneori scară mediului lor înconjurător cu movile sculptate și imense siluete incizate. Mesajul era acum mai complicat, exprimând relația dintre ființele umane și zeii sau duhurile care, credeau ei, locuiau acolo.

Forța primitivă a acestor expresii timpurii ale supranaturalului ne fascinează. Unele, cum sunt Liniile Nazca din Peru și efigiile de pe movile de pământ din America de Nord, sunt de două ori misterioase, pentru că multe sunt imagini de animale care se disting doar din văzduh.

Astăzi, unii cercetători cred că aranjamentele de piatră neolitice de la Stonehenge din Anglia și de la Carnac din Franța sunt observatoare astrologice, reprezentând înflorirea primei științe umane. Astronomii preistorici puteau prezice cu mare exactitate schimbarea anotimpurilor și ciclurile mai lungi asociate cu soarele și luna. Dornici să se asigure că lungii ierni îi va urma o primăvară rodnică, agricultorii multor culturi au făcut din labirinturi și dansuri de labirint ritualuri simbolice, pe care le-a preluat în cele din urmă creștinismul, și un ritual de fertilitate a devenit un substitut al unui pelerinaj în Țara Sfântă.

(Sursa: *Lumi fascinante, locuri uimitoare*, Reader's Digest, 2007)

Darius Lazar, clasa a XII-a D

Lumi acvatice

Apa stârnește imaginea omului ca nici un alt element al naturii. Toate formele de viață se trag din ea și, fără ea, viața ar înceta. Creștinii sunt botezați cu apă, iar hindușii sunt redați, printr-un ritual, apei, după ce mor. Înțelepții mulțor religii meditează lângă lacuri, cascade și râuri și puțini dintre noi rămân insensibili la grandioasele unduiri și fluxuri ale oceanelor. Orice civilizație umană este legată în mod inexplicabil de apă și de aceea suntem fascinați de ea, în toate formele sale. Este rareori neclinită, iar noi îi asociem mișcările și ritmurile cu viața noastră și perisabilitatea ei. Marile fluviuri ale lumii au intrat în legendă și domină existența celor care trăiesc pe malurile lor. Timp de milenii, inundațiile anuale ale Nilului au îmbogățit terenurile agricole din bazinul sau cu malul care reface în mod constant fertilitatea solului, iar Gangele rămâne esența vieții religioase hinduse. Mișcarea violentă a apei ne face să înțelegem neînsemnatatea noastră. Zgomotoasele cascade Niagara și Iguacu ne tulbură cu bubuitul lor asurzitor și cu masivul volum de apă; ele constituie o forță care se vede, se audă, la o scară care însăpământă imaginea umană.

Într-un mod diferit, suntem de asemenea copleșiți de gheizerele fierbinți ale Islandei, de stâncile transformate în aisberguri din Pragul de gheață Ross din Antarctica și de străfundurile înghețate ale lacului Baikal din Siberia, care are o vechime de 25 de milioane de ani și conține o cincime din apa dulce a planetei.

(Sursa: *Lumi fascinante, locuri uimitoare*, Reader's Digest, 2007)

Darius Lazar, clasa a XII-a D

Pitzy style

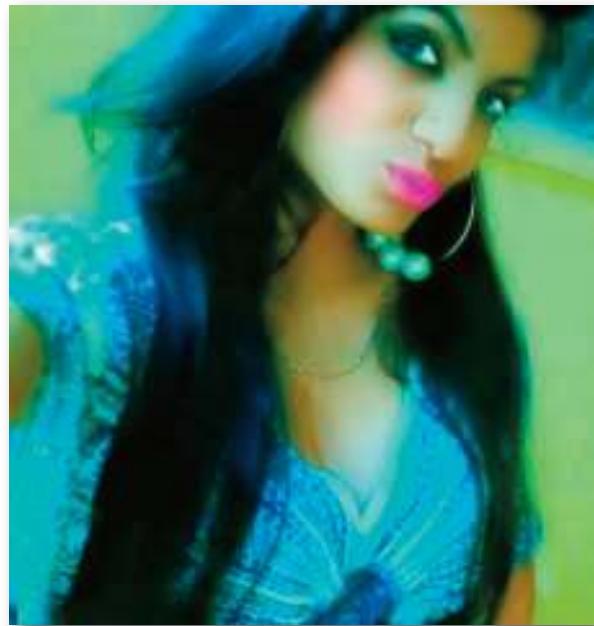
Stilul pițipoancă a apărut în România aproximativ acum 4-5 ani.

Acesta este reprezentat de fetele bine dotate și frumoase care încearcă în ziua de azi să iasă în evidență tot mai mult și să exprime ceea ce ele numesc dragoste pentru modă și senzualitate.

Cum se recunoaște stilul pitzy?

X are ca aspecte generale machiajul foarte strident și îmbrăcămintea cât mai sumară, dar care să aibă numele "de firmă" cât mai mare și la vedere, accesoriile de dimensiuni mari (poșete, bijuterii, îndeosebi cercei), pielea veșnic bronzată, buzele siliconate (și nu numai), ochelarii de soare prezenți mereu, chiar și în întuneric. La acestea se mai pot adăuga părul dis-trus de la atâtă "tratament", ticurile verbale precum „tu” sau „fată”, dezinteresul pentru școală și, evident, cultura generală inexistentă..

În centrul preocupărilor lor se află hi5-ul, în care pozele făcute în orice colț, în toate pozițiile, în haine mulate și scliptoare și cu accesoriu pe



măsură (sau doar cu accesoriu) se completează „perfect” cu câte o definiție despre nemurirea sufletului pusă la descriere.

Pițipoancele în general sunt „admirate de prinți și invidiate de zdrențe, sunt mici sufletele stilate și rafinate. Sunt tupeiste până la moarte, îndrăgite și iubite și mereu neîntelese de lume”, după cum singure se caracterizează. O pitzy mereu va crede că e dulce și fină, că e păpușa tuturor și jucăria nimănuia.

O altă caracteristică importantă este interesul pentru mașini și băieti „adevarați și bazați (șucări)”, singurul lor scop în viață fiind banii. Bărbatul ideal pentru ele trebuie să aibă cât mai multe „pătrățele”, să meargă la sală, să aibă mașină și haine de firmă, să fie stilat și, de preferat, să semene cu Mutu sau Chivu. Vreți exemple concrete? E de ajuns să deschideți televizorul sau să răsfoiți paginile tabloidelor. Sunt peste tot: în cluburi, în baruri și cafenele, pe stradă, la școală (atunci când mai vin). Ne-au invadat! Ajutoooooor!



Bianca Michiș XI F

Ştiati că?

Apa oxigenată (H_2O_2) a fost descoperită în 1818. Cea mai frecventă utilizare menajeră a apei oxigenate este ca antisепtic sau ca înlăbitor. (De exemplu apa oxigenată este ingredientul-cheie din trusele de albire a dinților și din înlăbitorii pe bază de oxigen).

Fabricanții de materiale textile folosesc apa oxigenată în concentrații mai mari pentru a albi țesăturile. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, soluțiile de apă oxigenată erau folosite drept combustibil pentru torpile și rachete.

APA OXIGENATĂ

SCOATEREA PETELOR DE ORIGINE NECUNOSCUTĂ

Dacă vreți să îndepărtați o pată a cărei proveniență nu o cunoașteți, încercați următorul amestec, care nu va da greș.

Combinăți o lingură de apă oxigenată de concentrație 3% cu puțină drojdie de vin sau cu o cantitate mică de pastă de dinți (nu gel de dinți). Cu ajutorul unei cârpe moi, frecați pata cu pasta preparată, apoi clătiți. Pata ar trebui să se curete.

SCOATEREA PETELOR DE IARBĂ

Dacă petele de iarbă distrug hainele copiilor, puteți rezolva problema cu apă oxigenată. Amestecați câteva picături de amoniac cu o lingurită de apă oxigenată de concentrație 3%. Frecați pata cu amestecul obținut.

Imediat ce pata a dispărut, clătiți și spălați articoulul.

SCOATEREA PETELOR DE IGRASIE

Igrasia este inamicul băii și este un semn că trebuie să veniți cu artleria grea

- o sticlă de apă oxigenată cu o concentrație

3%. Turnați direct pe zona mucegăită, apoi ștergeți.

SCOATEREA PETELOR PROASPETE DE SÂNGE DE PE MATERIALE TEXTILE

Aplicați o soluție de apă oxigenată de concentrație 3% direct pe pata proaspătă de sânge de pe materialul textil, clătiți cu apă, apoi spălați haina ca de obicei.

DEZINFECTAREA TOCĂTORULUI

Apa oxigenată ucide la sigur bacteriile, fiind exact aliatul de care aveți nevoie pentru a lupta împotriva proliferării bacteriilor de pe tocător, în special după tăierea cărnii. Pentru a anihila germeii de pe tocător, ștergeți-l cu un prosop de hârtie cu oțet, apoi curățați-l cu un alt prosop îmbibat în apă oxigenată. Soluția de concentrație 3% este foarte bună.

SCOATEREA PETELOR DE VIN

Apa oxigenată este foarte utilă pentru scoaterea petelor de vin de pe haine, aşa că nu vă mai îngrijorați dacă vărsăti puțin vin atunci când sorbiți cu nesaț.

Ştiati că?

Scoarța de salcie este bogată în salicină - un analgezic și antiternal natural. În anul 300 î.Cr., Hipocrate folosea acest remediu contra migrenelor și durerii, și mulți alți vindecători, precum băştinașii americanii, foloseau plante ce conțineau salicină pentru a trata simptomele de răceală și gripă. Abia în 1899, un chimist al companiei germane Bayer Felix Hoffmann, a obținut un compus derivat, acidul acetilsalicilic, cunoscut sub numele de aspirină.

ASPIRINA

REPORNIREA BATERIEI AUTO

Dacă v-ați urcat la volan doar pentru a descoperi că bateria mașinii și-a dat duhul - și nu aveți pe nimeni în jur care să vă ajute – puteți totuși să reporniți mașina cu ajutorul a două tablete de aspirină, pe care le punetă în baterie. Acidul acetilsalicilic din aspirină se va combina cu acidul sulfuric din baterie și va produce o ultimă încercare. Îndreptați-vă apoi cu mașina spre cel mai apropiat service auto pentru a găsi o soluție de durată.

SCOATAREA PETELOR DE TRANSPRIATIE

Înainte de a vă lăsa pradă disperării că nu veți putea nicicând să scoateți pata de transpirație de pe rochia sau cămașa albă, încercați și această metodă: zdrobiți 2 tablete de aspirină și amestecați praful obținut cu ½ cană de apă caldă. Înmuiuați partea pătată a articolului de îmbrăcăminte în soluție și lăsați-o astfel 2-3 ore.

REÎMPROSPĂTAREA CULORII PĂRULUI

Înotul într-un bazin cu apă clorurată poate avea un efect neplăcut asupra culorii părului deschis la culoare.

Puteți să vă recăpătați vechea nuanță de păr folosind o soluție obținută prin dizolvarea a 6-8 tablete de aspirină într-un pahar cu apă caldă. Masați-vă părul cu soluția respectivă și lăsați-o să acționeze timp de 10-15 minute, apoi clătiți.

APLICAREA PE MUȘCĂTURI ȘI ÎNȚEPĂTURI DE INSECTE

Pentru a reduce inflamația provocată de înțepăturile Tânărilor sau albinelor, umeziți-vă pielea și punetă o aspirină pe înțepătură. În cazul în care sunteți alergic la înțepăturile de albine sau aveți probleme de respirație, urmate de

dureri abdominale sau amețeli, apelați de urgență la un medic.

TRATAREA BĂTĂTURILOR

Pentru a înmuia bătăturile întărite de la picioare, folosiți 5-6 tablete pisate de aspirină. Preparați o pastă din aspirinele zdrobite amestecate cu câte ½ linguriță de suc de lămâie și de apă. Aplicați pasta pe zona afectată, apoi înfășurați piciorul într-un prosop cald și acoperiți-l cu o pungă de plastic. Scoateți punga și prosopul după 10 minute și frecați bătătura cu o piatrăponce.

ELIMINAREA MĂTREȚII

Dacă mătreața vă dă bătăi de cap, puteți să scăpați de ea astfel: pisați 2 tablete de aspirină și apoi adăugați-le la cantitatea de şampon pe care o folosiți de obicei. Lăsați amestecul să acționeze 1-2 minute, apoi clătiți bine și spălați din nou cu şampon.

USCAREA COȘURILOR

Chiar și aceia dintre noi care au trecut de mult de adolescență mai pot avea ocazional câte un coș. Tratați aceste coșuri enervante cu o aspirină pisată, amestecată cu puțină apă. Pasta obținută se aplică pe coș și se lasă să stea câteva minute înainte de a o spăla cu apă și săpun. Efectul va fi acela de a reduce roșeața și de a diminua durerea. În cazul în care coșul persistă, repetați procedura de mai multe ori, până când va dispărea complet.

PENTRU PASIONAȚII DE GRĂDINĂRIT ...

PĂSTRAREA ÎNDELUNGATĂ A FLORILOR TĂIATE

Iată o metodă verificată de păstrarea a trandafirilor și a altor flori proaspete pentru un timp mai îndelungat: punetă o aspirină zdrobită în apă înainte de a așeza florile în vază. Alte

substanțe care se pot adăuga în apa vazelor cu aranjamente florale sunt multivitaminele, o lingurită de zahăr, un praf de sare sau bicarbonat de sodiu.

Nu uitați să schimbați apa la câteva zile.

SCOATEREA PETELOR DE OUĂ DE PE HINE

V-ați pătat cu ou crud pe haine în timp ce găteai? Mai întâi încercați să curățați cu un burete înmuiat în apă călduță ceea ce a mai rămas. Nu folosiți apă fierbinte, deoarece aceasta va întări oul în material. Dacă metoda

Ştiati că...

Cu ajutorul unor instalații gigantice, oamenii de știință interceptează orice zgromot venit din Cosmos?

◆ Radiotelescoapele nu se deosebesc, în general, de telescoapele optice cu oglindă, în ceea ce privește construcția lor în principiu. De la un reflector de formă parabolică, undele radio sunt colectate, focalizate și orientate spre o antenă care se află în focarul sistemului. De acolo semnalul pleacă prin cablu, la receptor.

◆ Radioastronomia nu observă cerul cu ajutorul luminii vizibile, ci prin intermediul undelor radio cu lungimi de undă pornind de la câțiva centimetri până la sute de metri.

◆ Descoperirea undelor radio de proveniență cosmică îi aparține inginerului de radiocomunicații Karl Jansky, în anul 1931. Primul radiotelescop astronomic a fost construit în 1937 de inginerul de radiocomunicații Grote Reber care, în 1944, a editat prima hartă radioastronomică a cerului.

◆ Undele radio din Univers sunt de miliarde de ori mai slabe decât semnalele trimise de emițătorii tereștri. De aceea, radiotelescoapele sunt plasate de cele mai multe ori în zone slab populate și lipsite de emițătoare producătoare de bruiaj.

◆ Sursele radio cosmice sunt, mai ales, nori gazoși fierbinți, rămășițe de supernove, stele

rezentată mai sus nu va curăța pata, amestecați apă cu drojdie de vin și adăugați o aspirină pisată. Întindeți pasta obținută pe pată și lăsați-o să acționeze 30 de minute. Clătiți bine cu apă călduță și, cu puțin noroc, pata de ou va disparea.

Sursa: UTILIZĂRI NEOBIȘNUITE PENTRU LUCRURI OBIȘNUITE, Editura: Reader's Digest, București, 2005.

Alexandra Pop, clasa a XII-a D

neutronice, quasari (obiecte cvasistelare) și pulsari. În schimb, stelele luminoase din zona vizibilă sunt, în majoritatea cazurilor, doar slabe surse radio.

◆ Spre deosebire de telescoapele optice, telescoapele radio pot lucra și ziua și penetreză chiar și straturile groase de gaze și nori. De aceea, ele reprezintă un important mijloc auxiliar pentru cercetarea planetelor care au o atmosferă densă, cum ar fi Venus.

◆ Mai multe radiotelescoape pot fi conectate la un loc cu ajutorul interferometriei, așa încât să funcționeze ca o singură mare antenă. În felul acesta pot fi observate și unde radio cu lungime mare de undă, ca și obiecte aflate la mare depărtare.

◆ În căutarea vieții inteligente extraterestre în Univers, radioastronomia joacă un rol capital, întrucât undele radio, după cum se presupune, sunt cele mai indicate unde purtătoare și, implicit, cele mai verosimile pentru transmiterea de informații în Cosmos.

◆ Radiotelescopul din Parkes, cu un diametru de 64 m, a servit la selenizarea misiunii Apollo 11 în anul 1969 ca principală antenă de recepție pentru imaginile televizate de pe Lună. și astăzi, comunicarea cu sondele spațiale se păstrează prin radiotelescoapele Deep Space Network.

** Cele mai întinse mări cu apă dulce se află sub deșerturi?

Este greu de imaginat, dar sub deșerturi se află rezervoare de apă care se numără printre cele mai mari din lume. Pentru marele bazin artezian de sub deșertul Simpson din Australia, dr. A.M. Hambermerl de la Institutul de Agricultură din Canberra indică incredibila cifră de 87 miliarde de apă proaspătă. Iar deșertul din jurul lacului Ciad din Africa stochează anual circa 12 milioane de apă. Dar golirea prin pompare a acestor rezervoare ar aduce doar un succes efemer, căci după aceea, situația ar fi mult mai rea decât înainte.

De aceea, cercetătorii caută o cale prin care pomparea apei la suprafață să declanșeze și un ciclu de precipitații, adică prin evaporarea apei să se asigure producerea ploii.

**** În China regulile de viață și ambient sunt vechi de 3000 de ani?**

În China, clădirile se construiesc și câmpurile se cultivă după regulile Feng Shui încă de acum 3000 de ani. În urmă cu vreo 2000 de ani, această artă s-a dezvoltat, devenind o învățătură atotcuprinzătoare. Pe lângă cunoștințe ample de mitologie și filozofie chineză, maeștri ei trebuie să-și însușească informații din geografie, geologie și astronomie, pentru a putea da sfaturi realmente întemeiate privind scurgerea armonioasă a lui qi și anihilarea lui sha. Adeptații acestei învățături sunt convinși că numai astfel poți dobândi fericirea, bunăstarea și o viață lungă și te poți proteja împotriva bolilor și a nenorocirilor.

Este în natura gândirii chinezești ca morții înșiși să fie implicați. De aceea, chiar și cimitirele sunt proiectate potrivit maeștrilor Feng Shui. Ele trebuie să se afle într-o zonă colinară, în care qi curge armonios, iar shui, adică apa, are o influență pozitivă.

**** Moartea subită a dinozaurilor**

S-a întâmplat acum 65 de milioane de ani: un „mare distrugător”, cu diametrul de vreo 10 km, străpunge oblic fundul oceanului în fața peninsulei mexicane Yucatan. Forța exploziei echivalează cu inimagineabila forță explozivă a 5

miliarde de bombe de la Hiroshima. Orice suflare de viață pe un perimetru de mii de kilometri se stinge instantaneu. Catastrofa cuprinde întregul glob, scoarța Pământului crapă, chiar și brontozaurii de 80t dispar ca furnicile în aceste crăpături. Un tsunami cu o înălțime de 5 000 m se rostogolește cu peste 7 000 m/s peste oceane. Cerul se întunecă, giulgiul se aşează peste Planeta Albastră, orice formă superioară de viață se stinge, după 150 milioane de ani, domnia dinozaurilor a ajuns la sfârșit.

**** Tanatologi din toată lumea se ocupă de fenomenul experiențelor pe pragul morții. În diferent din ce țară și din ce cultură provin relatările, întotdeauna lucrurile se desfășoară, în principiu, la fel.**

◆ Cel în cauză acuză dureri puternice, simte că va muri.

◆ Îi aude pe medici în momentul în care îl declară mort.

◆ Respectivul își părăsește corpul și se privește de undeva, de sus.

◆ El alunecă într-un tunel îndreptându-se spre o lumină strălucitoare. Durerile dispar.

◆ Se află într-o lume plăcută, lumea de dincolo. Acolo întâlnește rude și prieteni care au murit înainte.

◆ Apare o entitate luminoasă care îi insuflă celuil în cauză un sentiment de nesfârșită iubire și deplină fericire. Mulți descriu această entitate ca pe ceva asemănător divinității.

◆ Respectivul își vede întreaga viață perindându-i-se prin fața ochilor.

◆ Entitatea luminoasă îl trimează înapoi, deseori cu cuvintele: „Încă nu ești pregătit pentru a intra“.

◆ Respectivul își revine.

**** Cu adezivi pot fi lipite materiale care nu pot fi îmbinate prin metode tradiționale precum lipirea cu cositor sau sudarea:**

◆ Materialele sensibile la căldură care ar putea fi distruse prin sudare, pot fi lipite.

◆ Îmbinările lipite amortizează sunetele și vibrațiile și uniformizează suprafetele.

◆ Adezivii sunt indicați pentru izolări și

etanşeizări.

◆ Îmbinările prin lipire se pot face fără tensiuni, aşa cum se întâmplă la operaţii de nituire, sudare sau înşurubare.

◆ Tehnica lipirii face posibilă modelarea optimă, încrucât nu trebuie să se țină seama de tehniciile de îmbinare clasice.

◆ În combinaţie cu îmbinarea tradiţională, pentru asigurarea şuruburilor sau niturilor adezivii garantează o mai mare rezistenţă.

◆ Pentru lipit pot fi folosite materiale mai subţiri decât pentru sudare, nituire sau înşurubare, ceea ce scade şi costurile.

** Caşaloţii sunt cei care ar trebui să ajute la studierea calamarilor din adâncuri?

În primăvara lui 1997, zoologul Clyde Roper, de la Smithsonian Institute din Washington, a încercat, împreună cu cercetători din Marea Britanie şi din SUA, să trimîtă în apele de la sud-est de Noua Zeelandă câteva caşaloţi echipaţi cu videocamere, pentru a găsi exemplare de Architeuthis şi să le filmeze. Nu a apărut nici un Architeuthis, în schimb, în faţa camerelor s-a prezentat, la o adâncime de 800m, o rudă mai mică: calamarul cu săgeată, căruia i s-au putut face fotografii de senzaţie.

** Cel mai frumos loc de pe Pământ este templul Deshnoke în India, cel puţin pentru şobolani?

Aici ei sunt veneraţi ca zei, fiind consideraţi animalul de călărie al zeului Ganesha cu cap de elefant. Cine răneşte un şobolan atrage nenorocirea asupra sa şi a familiei sale, îşi pierde „karma bună”.

Potopul este, şi el strâns legat de şobolani. În multe mituri se intonează marele imn al şobolanilor, pentru că el şi-ar fi sacrificat viaţa pentru a salva omenirea de la pierire. Potrivit altor legende, omorârea unui şobolan ar provoca o catastrofă.

În budism, timpul este subdivizat în animale. La fiecare 12 ani există anul şobolanului, aşa, de pildă, sunt anii 1960, 1972, 1984, 1996 şi 2008. Nativilor din aceşti ani li se atribuie hărnicie, ambiţie şi seriozitate în dragoste.

** Câmpurile magnetice ale Pământului se modifică?

Acul busolei arată cu precizie spre Nord, pentru că, momentan, cei doi poli cunoscuţi au construit cel mai puternic câmp magnetic. Dar toate acestea se schimbă şi s-ar putea ca în câteva mii de ani să se ajungă la o altă orientare a câmpurilor, căci Pământul este străbătut de un întreg sistem de câmpuri magnetice, aflate într-o permanentă schimbare, întărindu-se şi slăbindu-se continuu. Astfel, de-a lungul a milioane de ani, polaritatea Pământului s-a schimbat de mai multe ori. Cauza fenomenului nu este cunoscută.

Dacă privim mai atent, vom vedea că, pe latitudinile noastre, acul busolei nu stă perfect pe orizontală. Cauza o constituie aşa-numita înclinare a liniilor de câmp. La Ecuator, ele sunt paralele cu suprafaţa terestră. Cu cât ne îndreptăm mai mult spre Nord, cu atât mai mult se înclină spre centrul Pământului. La poli, liniile sunt perfect verticale.

** Casa viitorului este o casă solară care se roteşte mereu după Soare şi produce mai mult curent decât consumă?

Această „centrală energetică solară de locuit”, purtând numele de Gemini, este creaţia din 1991 a austriacului Roland Mösl, şi a costat 1 milion de euro. În anul 2001, prototipul s-a aflat la Expoziţia naţională din Styer, Weiz, Austria, şi a fost admirată de 100 000 de vizitatori. Casa solară are o suprafaţă locuibilă de 115 , o cameră de locuit rotundă şi alte două camere semicirculare la primul etaj; produce anual 8500 kWh de curent electric dar consumă doar 3500 kWh. Utilizează toate metodele de economisire a energiei. Astfel, se realizează o recuperare de căldură, aerul cald uzat cedând cea mai mare parte din energia sa aerului rece care intră în casă. Un aspirator central din subsol, care abia dacă se audă şi are o pungă uriaşă pentru praf, asigură aerul curat. În ianuarie 2002, o familie s-a mutat „de probă” în casă.

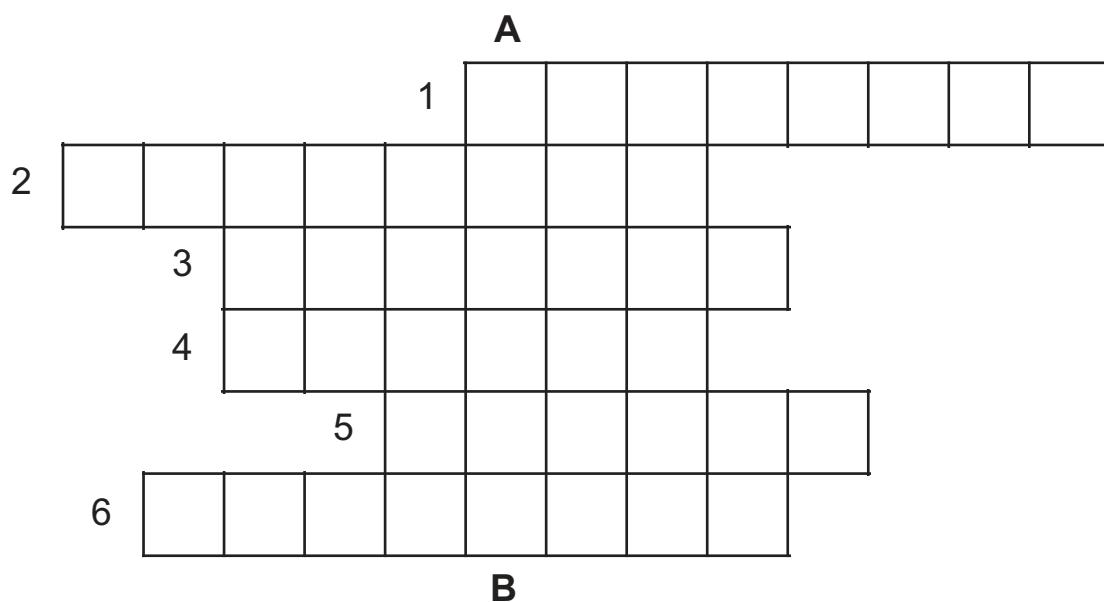
Valentin-Mihaiţă Sulea, cls. a XII-a D

ŞTIATI CĂ...

- ... Londra este primul oraş din lume unde a apărut metroul?
 ... Rusia este străbătută de 11 fuse orare? Când în vest este ora 1200, în est este ora 2200.
 ...insula Groenlanda este în realitate un grup de insule, unite de o platoşă de gheăţă?
 ...România are peste 12 000 de peşteri? Cele mai dezvoltate fenomene carstice din țară sunt în Munţii Apuseni.
 ...Delta Dunării este unica deltă din lume, declarată rezervaţie a biosferei? Aici se află cea mai compactă suprafaţă de stufăriş de pe glob.
 ...pe Lună gravitaţia este mai mică de 6 ori decât pe Pământ? O persoană care are 60 kg, va căntări numai 10 pe Lună.
 ... cel mai vechi observator astronomic a fost descoperit la Machu Picchu, la peste 3000 m altitudine? Este vorba despre un cadran solar realizat de incaşi în Templul Soarelui, pentru diferite observaţii ale boltei cereşti.
 ...în Sistemul nostru Solar există 162 de sateliţi naturali şi circa 3000 artificiali?
 ...in Antarctica se folosesc termometre cu alcool deoarece cele cu mercur îngheăţă din cauza temperaturilor foarte scăzute?
 ...un fag de 25 m înălţime şi un diametru al coroanei de 15 m produce într-o oră 1,7 kg oxigen, adică necesarul unui om pentru trei zile?

REBUS GEOGRAFIC**ȚĂRI DIN UNIUNEA EUROPEANĂ**

Completând pe orizontală, veți descoperi pe verticala A – B, una dintre țările fondatoare ale Uniunii Europene.

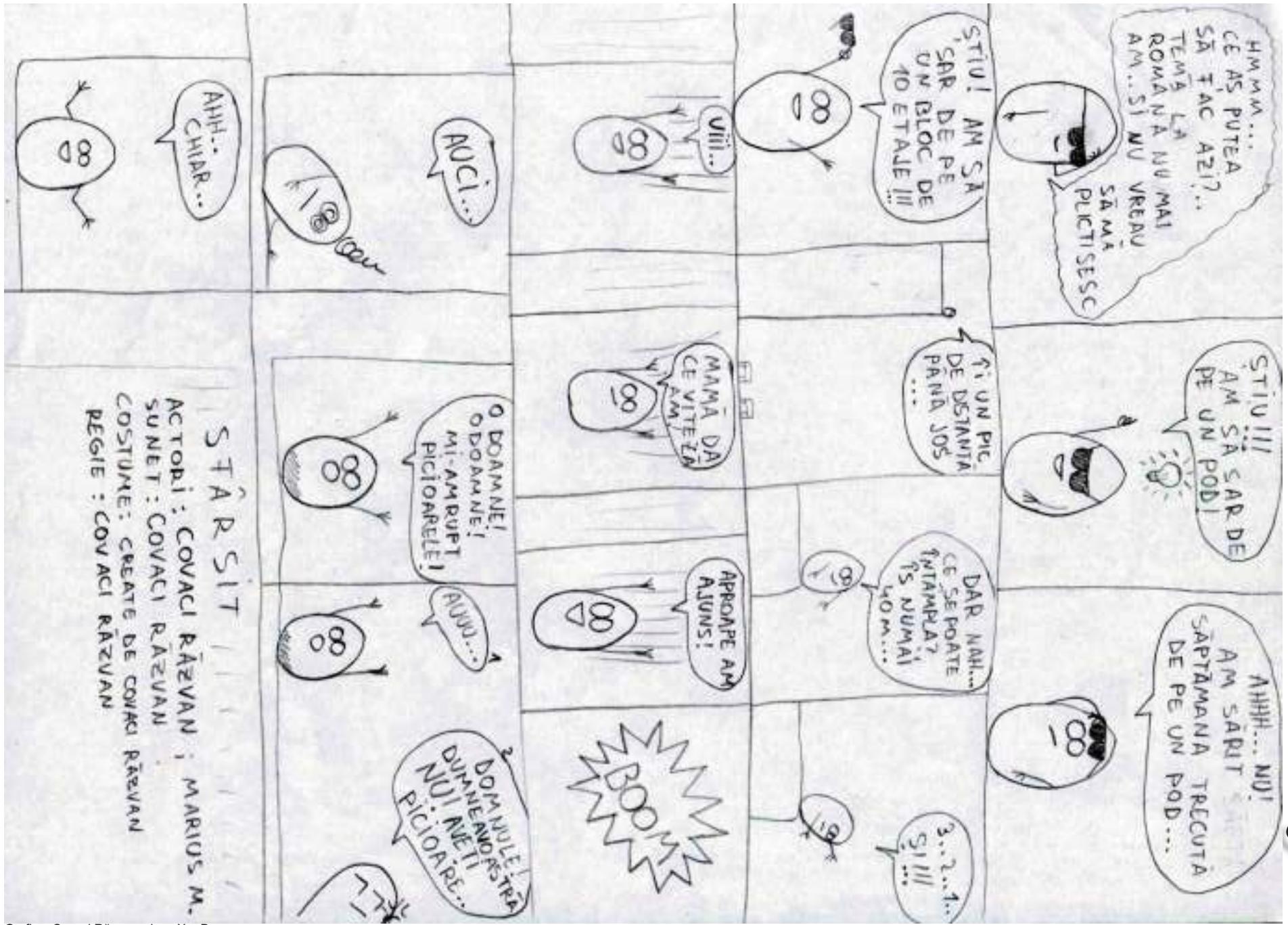


- 1.Are capitala la Helsinki
- 2.Are capitala la Sofia
- 3.Are capitala la Bucureşti
- 4.Are capitala la Madrid
- 5.Are capitala la Roma
- 6.Are capitala la Berlin



Să și zâmbim

Muguni



STAR SIT

ACTORI: COVACI RĂZVAN ; MARIUS M.
SUNET: COVACI RĂZVAN
COSTUME: CREATE DE COVACI RĂZVAN
REGIE : COVACI RĂZVAN

Colectivul de redacție

Coordonator: prof. dr. Angela Negreanu

Redactori: prof. dr. Angela Negreanu
dir. adj. prof. Florica Suciu
prof. dr. Alina Dragos
Delia Sălăgean
Mihai Sulea

Tehnoredactori: Romeo Farcău, informatician
Viorica Bodea, bibliotecară
Şovre Andrei, clasa a IX-a B